

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

8 юли 2004 година*

„Конкуренция – Споразумения, решения и съгласувани практики – Пазар на безшевни стоманени тръби – Продължителност на нарушението – Глоби”

По дело T-44/00

Mannesmannröhren-Werke AG, със седалище в Mülheim an der Ruhr (Германия), за която се явява г-жа М. Klusmann, адвокат, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н М. Erhart и г-н А. Whelan, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответници,

с предмет иск за отмяна на Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г. относно процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (Дело IV/E-1/35.860-B – Безшевни стоманени тръби) (ОВ 2003 г., L 140, стр. 1), или при условия на евентуалност на намаляване на наложената на ищеца глоба,

Първоинстанционният съд на Европейските общности (втори състав),

в състав: г-н N. J. Forwood, председател, г-н J. Pitting и г-н А. W. H. Meij, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19, 20 и 21 март 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти и процедура¹

1. Настоящото дело се отнася до Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (Дело IV/E-

* Език на производството: немски.

¹ Не са дадени мотивите на настоящото решение относно това което предшества спора. Последните са дадени в точки 2 - 33 от Решение по дело от 8 юли 2004 г., JFE Engineering e.a./Комисия/Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501.

1/35.860-B – Безшевни стоманени тръби) (ОВ 2003 г., L 140, стр. 1, наричано по-нататък „оспорваното решение“).

(...)

Процедура пред Съда

34. Чрез седем иска подадени в секретариата на Съда между 28 февруари и 3 април 2000 г., Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK, Nippon, Kawasaki и Sumitomo са подали жалби срещу оспорваното решение.

35. С Определение от 18 юни 2002 г., е било решено след изслушване на страните да се съединят седемте дела за целите на съдебното заседание на основание на член 50 от Процедурния правилник на Съда. Вследствие това съединяване ищците по седемте дела са имали възможност заедно да се запознаят с материалите относно настоящото производство в канцеларията на Съда. Били са предприети също така и организационни мерки относно настоящото производство.

36. Въз основа на доклад на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството. Страните са изслушани по време на устните състезания и са отговорили на поставените от Първоинстанционния съд въпроси в съдебните заседания от 19, 20 и 21 март 2003 г.

Заклучения на страните

37. Ищците са поискали от Съда:

- да отмени оспорваното решение;
- при условия на евентуалност да намали размера на наложената им глоба;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

38. Комисията иска от Съда:

- да отхвърли исковата молба;
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По иска за отмяна на оспорваното решение

39. В подкрепа на иска за отмяна, ищецът първоначално привежда серия доводи целящи да оспорят законността на административната процедура. Той по-нататък се позовава на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, дотолкова доколкото Комисията не е установила в достатъчна степен нарушението, установено в член 1 от оспорваното решение, и от друга страна в член 2 от оспорваното решение.

По доводите основаващи се на процесуалните нарушения

Относно довода основаващ се на нарушение на правото на защита, дотолкова доколкото Комисията е отказала на ищеца достъпа до някои елементи на делото

– Аргументи на страните

40. Ищецът поддържа, че не е имал достъп до цялата административна преписка. Комисията не му е предоставила възможност да се запознае с документите представени от Надзорният орган на ЕАСТ, като се е позовала на вътрешния характер на тези документи без друго обяснение, нито без изследване на съдържанието им. Mannesmann смята, че е бил лишен от някои оправдателни документи.

41. От друга страна, Mannesmann обвинява Комисията, че не е спазила процедурата описана в точка II А от Известие 97/С 23/03 на Комисията относно вътрешните процедурни правила за разглеждане на молбите за достъп до делото в случаите на приложение на членове 81 и 82 от Договора ЕО, на членове 65 и 66 от Договора за ЕОВС и на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета (ОВ 1997 г., С 23, стр. 3, по-нататък наричан „известие относно достъпа до делото”). На основание на това съобщение служителят по изслушването е длъжен да контролира класификацията на документите по делото, а в конкретния случай да провери класифицирането им като вътрешни документи. Това задължение за контрол е независимо от всякаква инициатива на страните. Mannesmann счита, че не може да е в състояние да определи дали известие за нарушенията и административната преписка съдържат или не всички оправдателни документи.

42. От друга страна, Mannesmann обвинява Комисията, че не му е съобщила списъка от всички документи по делото, което би му позволило да се запознае с някои от тях (Решения по дело Solvay/Комисия, Т-30/91 от 29 юни 1995 г., Recueil стр. II-1775, точки 89 и от 93 до 95, и дело ICI/Комисия Т-36/91, Recueil стр. II-1847, точки 99 и 103 - 105). Комисията от друга страна е длъжна да определи върху този списък кои документи имат вътрешен характер (Решение по съединени дела Cimenteries CBR е.а./Комисия (по-нататък наричано „Решение Cement”) Т-25/95, Т-26/95, Т-30/95 до Т-32/95, Т-34/95 до Т-39/95, Т-42/95 до Т-46/95, Т-48/95, Т-50/95 до Т-65/95, Т-68/95 до Т-71/95, Т-87/95, Т-88/95, Т-103/95 и Т-104/95 от 15 март 2000 г., Recueil стр. II-491, точки 168 и 186). Комисията по този начин е нарушила правото на защита. Едно подобно нарушение не би могло да бъде „правилно” пред Първоинстанционния съд (Решение Solvay/Комисия, цитирано по-горе, точка 98).

43. По време на заседанието, Mannesmann се е позовал по-специално на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 г. относно публичния достъп до документите на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ 2001 г., L 145, стр. 43).

44. Комисията отговаря, че съгласно трайната съдебна практика тя не е задължена да предоставя достъп до вътрешните си документи (Решения по дело Hercules Chemicals/Комисия Т-7/89 от 17 декември 1991 г., Recueil стр. II-1711, точка 54; дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия Т-65/89 от 1 април 1993 г., Recueil стр. II-389, и Решение Cement, точка 420). Поради своето естество тези документи не биха могли да бъдат използвани като доказателство за дадено нарушение (вж. точка I А 3 от известието относно достъпа до делото). Във всички случаи,

Mannesmann не е доказал, че оспорваното решение се основава на документи, до които той не е имал достъп.

45. Комисията счита, че няма съмнение, че въпросните документи трябва да бъдат класифицирани като вътрешни документи. Съгласно разпоредбите на точка II А 2, буква в) от известието относно достъпа до делото, кореспонденцията между Комисията и една публична институция каквато е Надзорният орган на ЕАСТ се смята за вътрешен документ.

46. Когато става дума за спазване от страна на служителя по изслушването на неговото задължение за контрол на документите съдържащи се в делото, Mannesmann не привежда никакво доказателство в защита на своите твърдения. Комисията от друга страна подчертава, че Mannesmann не се е ползвал от възможността предвидена в точка II А 2 на известието относно достъпа до делото да поиска от служителя по изслушването да определи естеството на вътрешните документи, за които става въпрос.

47. Накрая, Комисията отхвърля аргумента според който тя следва да съобщи на предприятията списък на вътрешните документи приложени към делото.

– Съображения на Съда

48. Точка II А 2 от известието относно достъпа до делото е формулира, както следва:

„По причини опростяване и административна ефикасност вътрешните документи от сега нататък ще бъдат класирани в сборника вътрешни документи, отнасящ се до случаите, които се разследват (недостъпни), съдържащи всички вътрешни документи по хронологичен ред. Това класиране ще се извършва под контрола на служителя по изслушването, който може при необходимост да определи като „вътрешни документи”, документите които се съдържат в него.

Например вътрешни документи представляват:

(...)

в) кореспонденция с други обществени органи касаеща делото¹⁹;

(...)”

49. Бележката в долната част на стр. 19 на известието относно достъпа до делото уточнява:

„Следва да се запази конфиденциалността на документите излизащи от обществени органи; това правило е валидно не само за документите на институциите, компетентни в областта на конкуренция, но също така и за други обществени органи на държава-членка или на трета страна (...) Въпреки това трябва да се прави разлика между преценките и коментарите на тези други обществени органи, за които съществува абсолютна защита и конкретните документи, които те биха могли да дадат като последните не винаги влизат в това изключение (...)”

50. Трябва да се отбележи, че от текста на точка II А 2 от известието относно достъпа до делото става ясно, че контролът осъществен от служителят по изслушването, за да се провери вътрешния характер на документите съдържащи се в делото не е систематичен етап от административната процедура, обратно на това което твърди Mannesmann. И в действителност, тъй като служителят по изслушването „може” да извърши подобна проверка „когато се окаже необходимо” съгласно упоменатата точка, трябва да се направи извода, че в случая, когато класифицирането на определени документи като „вътрешни документи” не е или вече не е оспорвано една проверка от негова страна не е необходима. Едно обратно тълкуване би утежило прекалено много работата на Комисията в рамките на административната процедура и не би било съобразено с целта, според която този метод за класиране е бил приет по „причини за опростяване и административна ефикасност”. По-нататък, трябва да определим дали в рамките на административната процедура, Mannesmann е поискал служителят по изслушването да провери вътрешния характер на документите предадени на Комисията от Надзорният орган на ЕАСТ и да ги класифицира като вътрешни документи.

51. В това отношение, трябва да се отбележи, че Mannesmann е изпратил молба за достъп до въпросните документи с писмо от 12 март 1999 г., приложено към исковата молба. Въпреки това тази молба е била отхвърлена от Комисията с писмо от 22 март 1999 г., също приложено към исковата молба с основанието, че тези документи действително са били вътрешни по смисъла на точка II А от известието относно достъпа до делото (вж., по-специално точка II А 2 от упоменатото съобщение).

52. Комисията е отбелязала в своята писмена защита и в това отношение не е била опровергана от Mannesmann, че последния не е оспорил отказа за достъп съдържащ се в писмо от 22 март 1999 г. чрез молба до служителят по изслушването за проверка на точността и основателността на отговора на Комисията. В действителност Mannesmann се е ограничил да поддържа в своята писмена защита, че не е следвало да сезира служителят по изслушването с нова молба. От друга страна, както става ясно от един пасаж в доклада на служителят по изслушването цитиран от Комисията в своя отговор на един писмен въпрос на Съда, че „никакъв въпрос относно правата на защита в прекия смисъл и по-специално никакъв въпрос относно достъпа до делото не е бил повдигнат (...)” от страните.

53. Тъй като Mannesmann не е поискал след получаване на писмо от 22 март 1999 г., класификацията на документите в страници 1-350 на административната преписка на Комисията като вътрешни документи да бъде проверена, следователно в случая не е било необходимо служителят по изслушването да извърши подобна проверка. В действителност, при хипотезата, когато Комисията писмено отхвърля молба за достъп до някои материали по дадено дело с основанието, че се касае за вътрешни документи трябва да считаме, че по-нататък именно автора на тази молба за достъп, трябва да я поддържа като постави под съмнение вътрешния характер на упоменатите документи ако желае служителят по изслушването да се намеси и да разгледа този въпрос.

54. По отношение на обвинението на Mannesmann според който Комисията не му е предоставила списък на всички документи фигуриращи в делото, включително и вътрешните документи от посочената от Mannesmann съдебна практика защита на тезата му не произтича, че обстоятелството, че Комисията не е дала подобен списък на страните в рамките на административната процедура сам по себе си представлява нарушение на тяхното право на защита. В действителност, в Решенията по дело Solvay/Комисия, точка 42 (точки 89 и 93 - 95), и дело ICI/Комисия, точка 42 (точки 99 и 103 - 105), Съдът единствено е разгледал въпроса за необходимото балансиране на правото на достъп до документи, в които се съдържат обвинителни или оправдателни факти със защитата на фирмените тайни на предприятията, а не със защитата на вътрешните документи. От друга страна, ако от Решение Ciment, точка 42 (точки 5, 168 и 186) става ясно, че Съдът е поискал от Комисията в рамките на мерките по организиране на процедурата да даде описание на вътрешните документи, чието съдържание не се уточнява дори по повърхностен начин по списък даден от страните в стадия на административната процедура, от това обстоятелство не може да се направи заключението, че Комисията е нарушила правото на защита.

55. При всички обстоятелства, трябва да се отбележи, че правата на защита са нарушени единствено поради процедурно нарушение и то в степен, когато тя има конкретно отражение върху възможността на въпросните предприятия да се защитят (вж., по-специално Решение Ciment, точка 42, точки 852 - 860).

56. В настоящия случай, Съдът е поискал от Комисията в рамките на една мярка по организация на процедурата да представи списък съдържанието на страници 1-350 на своето административно дело. От този списък става ясно, че всички документи, за които става дума се явяват вътрешни документи и не съдържат доказателства облекчаващи или утежняващи вината, в смисъл, че те не биха могли да установят, че едно или няколко от предприятията, за които става дума са извършили или не дадено нарушение, така че нито липсата на проверка от страна на служителя по изслушването на вътрешния характер на упоменатите документи, нито отказът на Комисията да представи списък съдържащ описание на последните не биха могли да накърнят възможността на Mannesmann да се защитава и по-нататък да нарушат правото му на защита. В действителност Mannesmann не е поддържал в съдебно заседание, след като е получил копие от този списък противно на това, което е твърдял преди да го получи, че някои документи, които са изброени в него в действителност не са били вътрешни документи.

57. С оглед на предишната точка, трябва също така да отхвърлим аргументацията представена от Mannesmann в съдебното заседание и базираща се на аналогия с регламент № 1049/2001. В действителност, дори да се предположи, че Mannesmann е могъл да докаже, че е имал право на достъп до въпросните документи, фактът на достъпа не би му позволил да се защити по-добре в рамките на процедурата пред Комисията. Следователно тази аргументация не би могла да оправдае отмяната на оспорваното решение при всички положения.

58. Следователно Регламент № 1049/2001, а също така и Решение 94/90/ЕОВС, ЕО, Евратом на Комисията от 8 февруари 1994 г. относно публичния достъп до документи на Комисията (ОВ 1994 г., L 46, стр. 58), който той заменя предвиждат, че този който иска достъп трябва да извърши специфични процедурни стъпки, по-

специално да отправи официално заявление по образец и одобрително заявление в случай на отказ с цел да се позове на техните разпоредби по същество. Тъй като Mannesmann не е следвал този процедурен път той не би могъл да го заобиколи като поиска приложението по-специално на упоменатите разпоредби.

59. От упоменатото до тук следва, че настоящия довод трябва да бъде отхвърлен.

Относно твърдението за нарушение на срока за отговор на известие за нарушения.

– Аргументи на страните

60. Mannesmann счита, че не е ползвал достатъчен срок за отговор на известие за нарушенията. Комисията е пропуснала да вземе под внимание особеностите на случая, когато е фиксирала упоменатия срок. Последния би трябвало да започне от 11 февруари 1999 г., дата на която адресатите на оспорваното решение са получили достъп до делото и би следвало да изтече на 20 април същата година. Като се има предвид обема на делото и това, че някои материали по него са били на езици, които не са работни, Комисията е отхвърлила без особени основания на 22 март 1999 г., молбата относно предоставяне на допълнителен срок. Следователно, обстоятелството, че съществува паралелно разследване, Mannesmann счита, че е трябвало да се защитава по двете дела като по тях е разполагал с много кратки срокове. Сред адресатите на оспорваното решение, само той е бил изправен пред подобна ситуация. Следователно той счита, че е бил обект на дискриминационно третиране.

61. Комисията отхвърля тези твърдения. Всичките адресати на известието за нарушенията са разполагали с два месеца, считано от съобщението му, а именно от 3 февруари 1999 г., за да представят своя отговор. По молба на Mannesmann, Комисията с писмо от 22 март 1999 г., е отложила за 20 април 1999 г. датата за депозиране на отговори на известието за нарушенията. Една подобна мярка не би могла да бъде подчинена на изискванията за мотивация предвидени в член 253 ЕО. Комисията счита, че периодът около два месеца и половина, с който разполага Mannesmann за подготовка на отговора си е достатъчен. В това отношение тя се позовава *inter alia* на Решението Ciment, точка 42 (точки 654 - 655).

– Съображения на Съда

62. Следва да се напомни, че член 11, параграф 1 от Регламент № 99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. относно изслушванията предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 на Съвета (ОВ 127, стр. 2268), приложим към датата за изпращане на известие за нарушенията на ищеца, и член 14 от Регламент (ЕО) № 2842/1998 на Комисията от 22 декември 1998 г. за изслушване на страните при определени съдебни процедури по членове 85 и 86 от Договора за Европейската общност (ОВ L 354, стр. 18), приложен по-късно на 31 януари 1999 г., и двата от които да гарантират на адресатите на известието за нарушенията достатъчен срок за ефективно приложение на правото им на защита, като се вземе под внимание необходимото време за написване на възраженията, а също така и спешността на делото. Дадения срок трябва да се преценява конкретно с оглед трудността във всеки конкретен случай (Решение Ciment, точка 42, точка 653 и цитираната съдебна практика).

63. Както е отбелязала Комисията в писмената си защита от точка 207 на своя XXIII Доклад за политиката на конкуренция от 1993 г., че по дела със средно значение един общ срок от два месеца ще се предоставя, а по сложни дела срокът ще бъде три месеца, тези срокове могат да бъдат продължени, когато се взема предвид периодът на ваканциите. От друга страна, е уточнено в края на същата точка, че противно на това, което е ясно от предишната практика тези относително дълги срокове няма „по принцип”, да бъдат продължавани.

64. В случая, Комисията е дала на ищеца с писмото си от 21 януари 1999 г., което е било приложено към известие за нарушенията, срок от два месеца считано от датата на съобщение на последната в приложение на Регламент № 99/63. Тъй като Mannesmann е поискал допълнителен срок от два месеца с писмо от 12 март 1999 г., Комисията е отпуснала с писмо от 22 март 1999 г., допълнителен срок от 17 дни за отговор на известие за нарушенията, плюс от двумесечния срок даден от първоначалното Ж писмо, придружаващо известие за нарушенията с дата от 21 януари 1999 г.

65. По отношение на първоначалната дата, която трябва да се вземе под внимание за изчисляване на срока от периода, с който адресатите на известие за нарушенията са разполагали, за да формулират възражения за последната, трябва да се уточни, че всеки най-важни документи на делото или общо 32 документа са били приложени към известие за нарушенията. При тези условия, трябва да се счита, че адресатите на известие за нарушенията са могли да започнат своя анализ веднага след получаването, което е станало на 3 февруари 1999 г. по отношение на Mannesmann, така както отбелязва Комисията, а не от датата, когато са получили достъп до цялото дело или на 11 февруари 1999 г., както претендира Mannesmann. Следователно като е дала допълнителен срок до 20 април 1999 г. Комисията е продължила със 17 дни първоначално дадения срок.

66. Въпреки, че настоящото дело включва обемни материали в размер на 15 000 страници, Комисията с основание е припомнила, че дело от такъв обем не е изключение в рамките на разследванията в областта на конкуренцията. Настоящото дело не би могло да бъде приравнено по отношение на фактическа сложност, на това което е довело до Решение Ciment, точка 42, в която съобщението за нарушение е било адресирано до 76 предприятия и сдружения от предприятия (точки 3, 4 и 654 от решението) в рамките, на което е бил даден срок от четири месеца в следствие на две продължения на въпросните предприятия да формулират своите възражения по отношение на нарушенията, които им се приписват. В случая Mannesmann не е дал никакъв специфичен елемент способен да покаже, че настоящото дело е изключително обемно и/или сложно.

67. По отношение на аргумента, основаващ се на факта, че Mannesmann е следвало да отговори на съобщения за извършени нарушения по двете паралелни дела (Дела IV/E-1/35.860-B и IV/E-1/35.860-A), Комисията отбелязва в своята писмена защита, че двете въпросни дела са били „тясно свързани и се покриват по много пунктове, както по отношение на нарушенията, а така и до въпросните документи”. Освен това, Комисията е подчертала, че двете съобщения за нарушения са били също така адресирани на Cetus и на японските производители. Трябва да се подчертае, че Mannesmann не е оспорил тези забележки относно фактическата им страна, а се

ограничил с това да се запита в своя отговор върху причината, поради която Комисията не е адресирала едно-единствено съобщение за нарушенията на въпросните предприятия ако връзките между двете дела са били толкова тесни, забележка, която няма никакво значение в настоящия контекст. Съдът е заключил, че делата за които са получени две съобщения за нарушения имат доста сходства, така че факта, че Mannesmann е могъл да представи възраженията си паралелно не е представлявало за него някаква допълнителна тежест.

68. Като се има предвид това което е казано до тук общия срок от два месеца и половина, който е бил даден на Mannesmann, е бил достатъчен, за да му позволи да формулира възраженията си и по-нататък да подготви по ефективен начин защитата си (вж., по-специално Решение по съединени дела *Suiker Unie e.a./Комисия*, 40/73 до 48/73, 50/73, 54/73 до 56/73, 111/73, 113/73 и 114/73 от 16 декември 1975 г., *Recueil* стр. 1663, точки 94 - 99).

69. По отношение на аргумента на Mannesmann, според който той е бил жертва на нарушения на принципа за равенство, трябва да се отбележи, че дотолкова доколкото дадените срокове са достатъчни, за да позволят на страните да организират защитата си тези срокове могат да бъдат фиксирани произволно и няма нужда да бъдат пропорционални на работата по подготовката във всеки отделен случай.

70. В това отношение, трябва да се напомни по-специално че член 230, алинея 5 ЕО предвижда, че жалба за отмяна може да се формулира в срок от два месеца, който съгласно трайната съдебна практика не може да се продължава при никакви обстоятелства и чието не спазване автоматично води до недопустимост на жалбата с изключение на случай на форсмажорни обстоятелства (вж., по-специално Определение на Съда *Laboratoire Monique Rémy/Комисия T-218/01* от 21 март 2002 г., *Recueil* стр. II-2139, потвърден по молба с Определение на Съда *Laboratoire Monique Rémy/Комисия C-176/02 P* от 30 януари 2003 г., непубликуван). При тези условия, фиксирането на допълнителни срокове не може да се счита само по себе си за нарушение на принципа на равно третиране в областта на правото на Общността (вж., в това отношение, Решение *Ciment*, точка 42, точка 654).

71. Също така, факта че други адресати на съобщенията за нарушения, за които става дума са разполагали със същия срок, за да отговорят на едно единствено съобщение, с който е разполагал Mannesmann за отговор на две съобщения не може да се счита като незаконно, след като срокът даден на Mannesmann е бил счетен за достатъчен.

72. Накрая по отношение на твърдяното нарушение относно мотивацията на отказа да се даде два допълнителни месеца на Mannesmann, за да представи той своите възражения следва да се напомни, че според трайната практика на Съда изискването за мотивация трябва да се преценява според конкретните обстоятелства и най-вече съдържанието на акта, естеството на мотивите и интереса, който адресатите на акта или трети лица засегнати конкретно могат да имат от акта. В това отношение не се изисква мотивацията да определя всички елементи от фактическо и правно естество, дотолкова доколкото е въпрос да се разбере дали мотивацията на един акт е съобразена с изискването на член 253 ЕО и следва да се преценява не само с оглед на съдържанието му, а също така и в своя контекст и в

контекста на цялата съвкупност от юридически правила, регулиращи въпросната материя (Решение по дело *Petrobub и Republica/Conseil C-76/00 P* от 9 януари 2003 г., *Recueil* стр. I-79, точка 81 и цитираната съдебна практика).

73. В това отношение трябва да се напомни, че XXIII Доклад за политиката на конкуренция предвижда в своята точка 207, че по принцип двумесечен срок ще се дава за отговор на съобщенията за нарушения по делата от среден мащаб (вж. точка 63 по-горе). По-нататък, трябва да направим заключение, че като е дала двумесечен срок, Комисията задължително е преценила мащаба на делото като „среден” и че срока следователно е бил достатъчен по-принцип, за да позволи на адресатите на известие за нарушенията да представят възражения. Именно с оглед на това съображение трябва да се разглежда мотивацията на решението отказващо отпускане на искания допълнителен срок.

74. В случая, трябва да се отбележи, че отказът на Комисията да даде искания допълнителен срок не следва да има особена мотивация. След като Комисията е взела отношение относно мащаба на делото, съгласно точка 207 от XXIII Доклад за политиката на конкуренция, трябва да се отбележи, че давайки на Mannesmann 17 допълнителни дни, като същевременно отбелязва, че не е било „възможно” да се даде двумесечен срок искан от него, институцията е потвърдила своя първоначален анализ. Допълнителния срок трябва с оглед на рестриктивната политика на Комисията относно продължаването на сроковете за отговор на съобщенията за нарушение, предвиден в упоменатата точка 207, да се счита като отстъпка направена от страна на Комисията на Mannesmann. Следователно това предприятие не би могло да търси аргумент за отмяна в липсата на специална мотивация на решението, с което му се отказва искания срок.

75. От всичко упоменато по-горе следва, че всички нарушения приписвани на Mannesmann спрямо отказа на Комисията да му даде допълнителен срок, който той е искал, следва да бъдат отхвърлени.

Относно използването на ключовия документ за разпределение като подкрепящ обвиненията

– Аргументи на страните

76. Mannesmann оспорва, че ключовия документ за разпределение е недопустим като доказателство. Той уточнява, че Комисията основно се е позовала на този документ, за да установи съществуването на нарушенията визирани в членове 1 и 2 от оспорваното решение. Тъй като Комисията не е огласила самоличността на автора на този документ, автентичността и доказателствената стойност на последния биха били оспорими.

77. Комисията е могла най-малкото да уточни обстоятелствата, при които е придобила този документ, за който тя се позовава като пряко доказателство за незаконосъобразност. Съгласно принципите на правовата държава, единствено ако съществува такова уточнение лицето, срещу което подобно доказателство се използва може да организира защитата си (Решение по дело *Hoffmann-La Roche 85/76* от 13 февруари 1979 г., *Recueil* стр. 461).

78. Нито едно от засегнатите предприятия не би признало автентичността на този документ, противно на това, което е било установено по делото довело до Решение по дело Adams/Комисия 145/83 от 7 ноември 1985 г., Recueil стр. 3539, в рамките на което надеждността на информатора на Комисията не е била под съмнение. След като Комисията не може да установи автентичността на ключовия документ за разпределение тя не би могла да го използва срещу Mannesmann. Това нарушение на правото на защита би оправдало отмяната на оспорваното решение.

79. Дори ако използването на този документ би било законно, Mannesmann отрича неговата доказателствена стойност. Първо, този ключов документ за разпределение се опровергава от други елементи събрани по време на разследването. Така в съображение 86 от оспорваното решение, Комисията е преценила, че ключовия документ за разпределение противоречи на декларациите на Vallourec, след като последните са били широко използвани за установяване на фактите. Второ, ключовия документ за разпределение се опровергава от факта, че предприятията Siderca и Tubos de Acero de México SA вероятно са доставяли тръби в Европа. Следователно не е възможно да се установи по какъв начин този документ може да представлява доказателство за нарушението.

80. Комисията напомня, че тя следва да спазва принципа на професионалната тайна на основание на член 287 ЕО, и че също така тя следва дори с риск да ограничи действията си да гарантира анонимността на своите информатори. Интересът на предприятията да разберат произхода на някои документи, трябва да се съчетае с обществен интерес да се преследват незаконните споразумения и защитата, която се дължи на информаторите (Решение Adams/Комисия, точка 78, точка 34). В случая правата на защита биха били спазени. Mannesmann не е уточнил с какво анонимния характер на упоменатия документ би накърнил правото му на защита.

– Преценка на Съда

81. Трябва първоначално да се отбележи, че Комисията в голяма степен се позовава на аргументацията на оспорваното решение относно съществуването на нарушението установено в нейния член 1 от Декларацията на г-н Verluca от 17 септември 1996 г. (вж., по-специално съображения 56-58, 60-62 и 131), така както е допълнена от декларацията му от 14 октомври 1996 г., и от документа назован „Разследване на Vallourec“ (по-нататък наричани „декларации на г-н Verluca“). Ако Комисията се позовава също така в този контекст на съображения 85 и 86 от оспорваното решение, на ключовия документ за разпределение, трябва да се установи, че последният има по-малко значение за приемането на оспорваното решение отколкото декларациите на г-н Verluca.

82. Следователно е необходимо да се отхвърли изцяло аргумента на Mannesmann съгласно, който Комисията основно се е позовала на този документ, за да установи съществуването на нарушението визирано в член 1 от оспорваното решение. По отношение на съществуването на нарушението отбелязано в член 2 от оспорваното решение декларациите на г-н Verluca и ключовия документ имат доста индиректно действие върху него.

83. В съображение 85 от оспорваното решение, Комисията е отбелязала, че ключовия документ за разпределение му е бил представен на 12 ноември 1997 г. от

лице, което не е страна по производството. Тя се позовава на него, включително, за да извърши описание на развитието на отношенията в рамките на клуба Европа - Япония след края на 1993 г. Източника на упоменатия документ според информатора е бил търговски агент на един от участниците в този клуб. Според Комисията, този документ потвърждава, че контактите с производители от Латинска Америка са били отчасти успешни и отбелязва, че таблицата, която фигурира показва разпределението на упоменатите пазари между европейските, японските и латиноамериканските производители. По-специално този документ предвижда пазарен дял от 100 % за европейските производители в Европа и пазарен дял от 100 % за японските производители в Япония. По отношение на другите пазари, европейските производители имали 0 % в Далечния Изток, 20 % в Средния Изток и 0 % в Латинска Америка.

84. Трябва да се отбележи първоначално, по отношение на допустимостта на ключовия документ за разпределение като доказателство за нарушението визирано в член 1 от оспорваното решение, че принципа, който преобладава в правото на Общността е този на свободното приемане на доказателствата и че единствения критерий за преценка на представените доказателства се съдържа в тяхната надеждност (заключения на съдия М. Vesterdorf в качеството на генерален адвокат в Решения по дело Rhône-Poulenc/Комисия Т-1/89 от 24 октомври 1991, Recueil стр. II-867, II-869, II-954; по-специално съединени дела Met-Trans и Sagpol C-310/98 и C-406/98 от 23 март 2000 г., Recueil стр. I-1797, точка 29, и съединени дела Vela и Tecna grind/Комисия Т-141/99, Т-142/99, Т-150/99 и Т-151/99 от 7 ноември 2002 г., Recueil стр. II-4547, точка 223. Още повече би се оказало необходимо, Комисията да защити анонимността на своите информатори (вж., по-специално Решение Adams/Комисия, точка 78, точка 34) и това обстоятелство не би било достатъчно за задължи Комисията да отклони доказателство, което се намира у нея.

85. Следователно ако аргументите на Mannesmann биха били валидни по отношение на преценка на надеждността и по-нататък на доказателствената стойност на ключовия документ за разпределение, то няма основание последния да се счита за недопустимо доказателство и следователно да бъде отстранено от делото.

86. Освен това, дотолкова доколкото Mannesmann основава своите доводи относно допустимостта на въпросния документ на нарушение, което се отнася до надеждността му, трябва да се установи, че тази надеждност в голяма степен е нарушена от факта, че контекстът на неговото създаване е доста неизвестен и че твърденията на Комисията в това отношение не биха могли да бъдат проверени (вж. точка 83 по-горе).

87. Въпреки това, дотолкова доколкото ключовия документ за разпределение, съдържа специфична информация, отговаряща на тези съдържащи се в други документи, включително и в декларациите на г-н Verluca, трябва да се установи, че тези елементи взаимно се подсилват.

88. В това отношение, трябва да се отбележи по-специално че декларациите на г-н Verluca от 17 септември 1996 г. съдържат твърдение за едно „първоначално” разпределение „приложимо спрямо международните оферти” визиращо договори сключени между японски и европейски производители, така че съществуването на

подобно разпределение в рамките на клуба Европа - Япония е установено с достатъчна яснота. Още повече, от вътрешната записка на Vallourec от 27 януари 1994 г., приложена в стр. 4822 на делото на Комисията, наречена „Паметна бележка за разговора с JF в Брюксел на 25/1”, че Vallourec трябвало, за да остане „в рамките на системата (...) да забрани (Далечния Изток), Латинска Америка, да се ограничи в Средния Изток дотолкова доколкото да поделя 20 % от пазара с 3”. Когато Комисията е поискала от г-н Verluca да коментира тези два документа, последният е уточнил, че те се отнасят до опит да се промени през 1993 г., ключът на разпределение, който трябва да се взема под внимание при продажбите на производители от Латинска Америка, а също така и на „заетите позиции” на различни пазари.

89. Mannesmann е отбелязал, че ключовия документ за разпределение опровергава твърденията на г-н Verluca, които са взети и в документа Разследване на Vallourec (точка 1.3), по отношение на въпроса да се установи, дали производителите от Латинска Америка са отговорили положително на упреците на европейските производители в края на 1993 г., нещо което би поставило под въпрос надеждността на тези два доказателствени елемента. В действителност Комисията е потвърдила в съображение 86 от оспорваното решение, въз основа на ключовия документ за разпределение, че „договорите сключени с латиноамериканците са били частично успешни” и самата тя заявява, че това твърдение е в противоречие на твърдението на г-н Verluca, включено в документа Разследване на Vallourec, според който „клубът Европа - Япония не е включвал латиноамериканските производители (...) проучвателните договори са се сключили на края на 1993 г. с последните с цел да се достигне до равновесие отразяващо заетите позиции (около 20 % в Средния Изток за европейците). Много бързо е станало ясно, че тези опити няма да се окажат успешни”.

90. Съгласно ключовия документ за разпределение латиноамериканските производители са приели предложеното разпределение „с изключение на европейския пазар”, за който нещата трябва да се разглеждат „за всеки случай поотделно” в дух на сътрудничество. Комисията следователно е стигнала до заключението в съображение 94 от оспорваното решение, че производителите от Латинска Америка не са приели европейския пазар да бъде запазен само за европейските производители.

91. От различните меморандуми на Vallourec, на които се позовава оспорваното решение, както става ясно от документ приложен на стр. 4902 от делото на Комисията, наричан „Докладна за президентите”, и на документ „ж) Японски документ)”, приложен на стр. 4909 на делото на Комисията, че от гледна точка на европейските производители една от основните цели на техните контакти с японските производители е била защитата на техните вътрешни пазари, включително задържането на вътрешния пазар в Обединеното кралство след затварянето от страна на Cogus на своя завод в Clydesdale. Ако противоречието отбелязано в точка 89 по-горе донякъде отслабва убедителността на ключовия документ за разпределение, а също така и в известна степен този на декларациите на г-н Verluca, неговото значение става доста относително поради обстоятелството отбелязано в началото на настоящата точка. В действителност, дори да се предположи, че производителите от Латинска Америка са се съгласили да приложат едно разпределение за пазари други от освен европейския, трябва да се

установи, че преговорите с тези производители са били провалени от гледна точка на европейците, така че негативната преценка на г-н Verluca по отношение на техния изход, действително отговаря на описанието фигуриращо в ключовия документ за разпределение по тази важна точка.

92. Трябва да бъде заключено, че противоречията между твърденията на г-н Verluca в една от неговите декларации и ключовия документ за разпределение отбелязани от самата Комисия в съображение 86 от оспорваното решение, не намаляват в значителна степен надеждността на тези два доказателствени елемента.

93. Накрая трябва да се установи с оглед на класификацията дадена от латиноамериканските производители по отношение на Европа според ключовия документ за разпределение (вж. точка 90 по-горе), че обстоятелството изтъквано от Mannesmann, съгласно което тези производители са продавали тръби в Европа с нищо не намалява надеждността на упоменатия документ, дори да се приеме че тя вече е установена.

94. От упоменатото по-горе следва, че ключовия документ за разпределение запазва известна доказателствена стойност, за да подсили в рамките на множество съвпадащи доказателства събрани от Комисията някои от основните твърдения, съдържащи се в декларациите на г-н Verluca относно съществуването на споразумение за разпределение на пазарите относно безшевни OCTG тръби. В действителност, от тези доказателствени елементи става ясно, че японските производители от една страна и европейските производители, от друга, са приели принцип, според който те не трябва да продават някои безшевни стоманени тръби на вътрешните пазари на други производители в рамките на така наречените „отворени оферти”. Този документ потвърждава също така съществуването на разпределение на пазарите в различни региони на света и подсилва по-нататък надеждността на декларациите на г-н Verluca, дотолкова доколкото те също се позовават на упоменатото по-горе.

95. Следователно нарушенията, на които се позовава Mannesmann, за да оспори използването на ключовия документ за разпределение, трябва да бъдат отхвърлени.

Относно претенциите за нарушаване правото на защита произтичащи от несъответствие между известие за нарушенията и оспорваното решение, по отношение на нарушението визирано в член 2 от решението

– Аргументи на страните

96. Съгласно Mannesmann, съществува разминаване между известието за нарушенията и оспорваното решение. В известието за нарушенията Комисията е декларираща, че договорите за доставка сключени от Cogus със Vallourec, Dalmine и Mannesmann издават едно незаконно споразумение, чиято цел е разпределяне на пазара на безшевни стоманени тръби купени от Cogus, предприятието, което доминира на британския пазар на тръби OCTG. Тези договори също така се свързват с нарушението констатирано преди това в член 2 от оспорваното решение (вж. точки 147 - 151 на известие за нарушенията). За сметка на това, в оспорваното решение, Комисията е преценила, че тези договори съставляват мярка за затваряне на британския пазар, спрямо японските предприятия и следователно един елемент

съставящ нарушението визиран в член 1 от оспорваното решение (съображение 147). Mannesmann следователно е трябвало да бъде разпитан относно промяната на тези нарушения (Решение по съединени дела *Musique diffusion française e.a./Комисия 100/80-103/80* от 7 юни 1983 г., *Recueil* стр. 1825, точки 9, 14 и 16). При липса на такова изслушване правата на защита биха били безспорно нарушени (Решение *Solvay/Комисия*, точка 42, точки 89 и последващите).

97. Комисията е отхвърлила тези обвинения с основаниято, че излагането на фактите и юридическата преценка, съдържащи се в оспорваното решение напълно отговарят на тези, които вече са се съдържали в известието за нарушенията.

– Съображения на Съда

98. Трябва да се отбележи първоначално, че правата на защита не са нарушени от факта, че съществува разминаване между съобщението за нарушения и крайното решение с изключение на случая, когато нарушение е установено в последното не е било изложено по начин, по който да даде възможност на адресатите да защитят своите интереси (вж., по-специално Решение *Ciment*, точка 42, точки 852 - 860).

99. В това отношение, задължението на Комисията в рамките на съобщение за нарушенията се свежда до тяхното излагане и формулиране по ясен начин, а също така и отбелязване на фактите, върху които тя се основава и на класификацията, която тя им дава, за да могат адресатите да организират ефективно своята защита (вж., по-специално Решения по дело *AKZO/Комисия C-62/86* от 3 юли 1991 г., *Recueil* стр. I-3359, точка 29, и дело *Mo och Domsjö/Комисия T-352/94* от 14 май 1998 г., *Recueil* стр. II-1989, точка 63).

100. В това отношение трябва да се установи, че правната класификация на фактите, която се съдържа в съобщението за нарушение е по дефиниция само временна и че едно последващо решение на Комисията не може да бъде отменено единствено с основаниято, че крайните заключения направени въз основа на тези факти не отговарят точно на тази временна класификация. В действителност Комисията трябва да изслуша адресатите на едно съобщение за нарушение и да държи сметка за техните възражения, които са дадени в отговор на приписаните им нарушения като променят своя анализ именно, за да спазват тяхното право на защита.

101. В случая единствената важна разлика между решението известие за нарушенията и оспорваното решение се съдържа във факта, че в последното Комисията е преценила в съображение 164, че договорите съставляващи второто нарушение „всъщност съставляват само осъществяване на практика” на първото, докато в известие за нарушенията, тя се е ограничила да отбележи в точка 144, че „целта” на договорите за доставка е била да се запази „вътрешния” статут на пазара в Обединеното кралство с оглед на основните правила по-точно по отношение на японските производители като използва по отношение на последните точка 63 от известието за нарушенията. По отношение на съображение 147 от оспорваното решение, на което се позовава Mannesmann в този контекст трябва да се отбележи, че то отговаря на точка 144 от известието за нарушенията, дотолкова доколкото Комисията в него е отбелязала, че „както става ясно от съображения 78-81, има споразумение между (Corgus)и Vallourec (...)за да може (Corgus)да се снабдява с

гладки тръби при (Mannesmann), Dalmine и Vallourec с цел да запази „националния характер” на британския пазар спрямо японските производители”.

102. В точка 364 от Решение на Първоинстанционния съд по съединени дела JFE Engineering e.a./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, все още непубликувано в Сборника, е било присъдено, че тезата приета от Комисията в оспорваното решение е несъстоятелна, дотолкова доколкото договорите съставляващи второто нарушение са имали повече от една цел. Въпреки това да предположим, че е възможно да се направи разлика между анализа на известие за нарушенията и на оспорваното решение, в това отношение безспорно е, че адресатите на известие за нарушенията са имали възможност да представят своите възражения относно понятието, което предполага Комисията, а именно идеята според която европейските производители са сключили договорите съставляващи второто нарушение, за да подсилат приложението на основните правила на офшорния пазарна Обединеното кралство.

103. При тези обстоятелства няма нарушение на правото на защита в това отношение и настоящия довод трябва да се отхвърли.

Относно съществуването на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО визирано в член 1 от оспорваното решение

Относно твърдението за противоречие между член 1 и член 2 от оспорваното решение

– Аргументи на страните

104. Mannesmann счита, че оспорваното решение съдържа противоречие. Комисията е счела, че предприятията адресати на оспорваното решение се били договорили относно правила, целящи спазване на националните пазари в рамките на клуб Европа - Япония. Едно-единствено доказателство посочено по-специално било таблицата, съдържаща се в съображение 68 от оспорваното решение. Тази таблица изобразява дяловете на националните производители изразени в проценти относно доставката на безшевни OCTG тръби към засегнатите от клуба Европа - Япония страни. Но от 1991 г., Corus се снабдява в Германия, във Франция и Италия, така че би било несъстоятелно да се счита, че достъпа до британския пазар е бил запазен за националния производител.

105. Mannesmann обвинява Комисията, че е приела съществуването на нарушение състоящо се в споразумение за спазване на националните пазари (член 1 от оспорваното решение) въз основа на съображенията относно договорите за доставка на Corus, които сами по себе си са предмет на нарушението визирано в член 2 от оспорваното решение. Но това второ нарушение не е извършено. Договорите за доставка сключени от Corus с Dalmine, Vallourec и Mannesmann не могат да представляват тенденция за спазване на националните пазари само ако се разглеждат заедно. Но доставката на въпросните продукти идващи от трети страни, между които Япония представлява 20 % от британския пазар, което означава, че не може да бъде считано за ефективно запазване на този пазар. Така нарушенията, които накърняват законността на член 2 от оспорваното решение стават видими и в член 1.

106. Комисията отхвърля тези обвинения и счита, че те се дължат на неправилен прочит на оспорваното решение. Тя напомня, че член 1 от оспорваното решение установява факта, че някои предприятия са нарушили член 81, параграф 1 ЕО като са участвали в споразумението, което *inter alia* включва спазване на съответните им национални пазари. От своя страна, член 2 от оспорваното решение обвинява Mannesmann в това, че в нарушение на член 81 ЕО, е сключил, „в рамките на упоменатото нарушение в член 1”, договори, които са довели до разпределение на доставките на гладки тръби OCTG на Corus. Член 2 по този начин визира защитата на британския пазар в следствие на оттеглянето на Corus.

– Съображения на Съда

107. Аргументацията изтъквана от Mannesmann в рамките на настоящия довод е несъстоятелна и трябва да бъде отхвърлена, дотолкова доколкото тя пренебрегва основното обстоятелство според което нарушението визирано в член 1 от оспорваното решение се отнася до стандартните тръби OCTG с резба и на безшевните „преносни тръби „проект“ като тази от член 2 се отнася до гладките тръби OCTG.

108. Ако член 1 от оспорваното решение в своята немска версия уточнява, че нарушението се отнася до „стандартните тръби OCTG с резба и безшевните „преносни тръби „проект“, от общия преглед на оспорваното решение става ясно, че визираните тръби OCTG са единствено стандартните OCTG тръби. По-специално декларацията на г-н Verluca от 17 септември 1996 г., упомената в съображение 56 от оспорваното решение като избор на дефиницията на пазара на въпросните продукти ограничава приложното поле на нарушението до „стандартните OCTG тръби и (безшевните „преносни тръби „проект“). Следователно позоваването на упоменатото съображение се отнася до резбованите тръби OCTG и API, което значи, стандартни OCTG тръби а не гладки OCTG тръби. Това тълкуване се отнася до член 1 от оспорваното решение и се потвърждава от другите три езикови варианта на оспорваното решение, от които става ясно, след като всичките имат еднакъв смисъл, че в член 1 се говори за стандартни OCTG тръби. Но в случай на различия между езиковите версии на общностен текст въпросната разпоредба трябва да се тълкува с оглед на общите интереси и цел на регламентацията, от която тя представлява елемент (вж., Решение по дело EKW и Wein & Co. C-437/97 от 9 март 2000 г., Recueil стр. I-1157, точка 42), при всички случаи дадена езикова версия не би могла сама по себе си да бъде противопоставена на другите езикови версии, когато те съвпадат с едно тълкуване (Решение по дело Neumann и Neumann-Schölles/Комисия T-68/97 от 29 септември 1999 г., Recueil-SC стр. I-A-193 и II-1005, точка 80; вж. също така по-специално Решение по дело Ferriere Nord/Комисия C-219/95 P от 17 юли 1997 г., Recueil стр. I-4411, точка 15 и цитираната съдебна практика). Обратно член 2 от оспорваното решение се отнася единствено до доставките на „гладки OCTG тръби (Corus)(Vallourec от 1994 г.)”.

109. Следователно констатацията за противоречие изтъквана от Mannesmann не съществува.

110. В действителност от оспорваното решение, като цяло става ясно, че британския пазар на резбовани тръби засегнат от нарушението установено в член 1 от оспорваното решение е останал „национален” по смисъла на общите правила, единствено защото Cogus е продължил да пуска в продажба тръби OCTG, които той набраздява като използва гладки тръби, доставени от трима други европейски производители за тази цел. Така една значителна част от британския пазар на гладки тръби, състояща се от нуждите на Cogus е била разпределена след 1993 г., между Vallourec, Dalmine и Mannesmann. Следователно връзката между двете нарушения не само съществува, но те се допълват по между си.

111. По отношение на особените аргументи на Mannesmann относно британския пазар и по-специално неговия анализ съдържащ се в таблицата цитирана в съображение 68 от оспорваното решение, трябва да се отбележи, че от самия текст на член 81, параграф 1 ЕО, така както той се тълкува от трайната съдебна практика става ясно, че споразуменията между предприятия са забранени независимо от техните последици, когато имат антиконкурентна цел (вж., по-специално Решение по дело Комисията/Anic Partecipazioni, C-49/92 Р от 8 юли 1999, Recueil стр. I-4125, точка 123). Но в случая, Комисията се е позовала най-вече на рестриктивния характер на упоменатото в член 1 споразумение и установява включително в съображения 62 - 67 от оспорваното решение, че съществуват много документи доказващи според нея както съществуването на споразумение така и неговия рестриктивен характер.

112. Така дори да се предположи, че Mannesmann може да докаже, че цифрите съдържащи се в упоменатата таблица не поддържат по адекватен начин твърденията на Комисията по отношение на ефективната защита на британския пазар, това обстоятелство би било без значение за съществуването на нарушението установено в член 1 от оспорваното решение

113. От друга страна, от съображение 62 от оспорваното решение, което се основава на декларациите на г-н Verluca от 17 септември 1996 г., че офшорния пазар на Обединеното кралство е бил „полузащитен”. Така обстоятелството изтъквано от Mannesmann, според което нивото на защита на британския пазар е било по-малко съгласно таблицата, съдържаща се в съображение 68 от оспорваното решение, отколкото другите национални пазари, предвидени в споразумението за подялба на пазарите по никакъв начин не обезмисля анализа на Комисията.

114. С оглед на упоменатото по-горе този довод следва да бъде отхвърлен.

Относно твърденията за неправилни изводи от страна на комисията относно нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение

– Аргументи на страните

115. В своя отговор Mannesmann изтъква, че съображенията от фактическо и правно естество отнасящи се до нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение са недостатъчно мотивирани. На първо място, Комисията е третирила еднакво вътрешно-общностните и външно общностните аспекти на фундаменталните правила. Тя не е направила разлика между разпоредбите, визиращи японските производители на общностния пазар и тези относно достъпа

на общностните производители до техния национален пазар. Комисията се е позовала върху едни и същи елементи (съображения 54, 63, 64, 66, 67, 129 и последващите от оспорваното решение), за да установи съществуването на тези два аспекта. Но тези елементи се отнасят само върху външната част на основните правила, а именно до достъпа на японските производители до общностния пазар. Те за сметка на това не позволяват да се включва съществуването на споразумения, визиращи запазването на националните пазари в рамките на общността.

116. От друга страна, Mannesmann обвинява Комисията, а също така и в своята реплика, че не е доказала фактът, че споразумението относно достъпа на общностния пазар изпълнява условията предвидени в член 81, параграф 1 ЕО относно накръняването на търговията между страните-членки и съществуването на рестрикции, които се отразяват на конкуренцията в общия пазар.

117. Първо, след като не е определила с точност пазара, за който става дума, Комисията не е била в състояние да прецени дали тези две условия са били обединени.

118. По-нататък, Mannesmann твърди, че споразуменията сключени с японските предприятия така както те са описани от Комисията, не могат да имат значително отражение върху конкуренцията вътре в общия пазар или върху търговията между държавите-членки. Mannesmann оспорва данните дадени от комисията включително в приложенията 1-4 към оспорваното решение. Той твърди, че на световния пазар общностните производители на безшевни стоманени тръби понасят ефективна конкуренция от страна на трети страни, това което Комисията е констатирала в своето решение от 3 юни 1997 г., в което декларира съвместимостта с общия пазар на едно окрупняване (Дело N IV/M.906 – Mannesmann/Vallourec) въз основа на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета (ОВ С 238, стр. 15). В съображение 103 от оспорваното решение, Комисията от друга страна, е приела, че тя не е в състояние да докаже съществуването на рестриктивен ефект върху цените и предлагането в рамките на общия пазар.

119. Накрая, предвид характеристиките на въпросния пазар, визираните от оспорваното решение предприятия не биха могли според Mannesmann, да предвидят ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО.

120. Според Комисията, аргументите на Mannesmann се отнасят до определението на въпросния пазар и до условията на приложение на член 81, параграф 1 ЕО относно съществуването на значителни рестрикции в областта на конкуренцията, а също така и съществуването на накръняването на търговията между държавите-членки, което представляват нови доводи. Съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник всички тези доводи са недопустими.

121. В допълнение на това, Комисията счита, че тези доводи не са основателни. Определението на въпросния пазар е било съобразено с това от решението Mannesmann/Vallourec, цитирано по горе, и това става ясно от съображение 29 и последващите на оспорваното решение.

122. Според Комисията от оспорваното решение става ясно, че споразумението се е отнасяло до защита на вътрешен пазар на всеки един от четирите визираны общностни производители (съображения 62, 54, 66, 64 и 69 от оспорваното решение). По-нататък, въпросното споразумение е могло поради своята цел да накърни търговията между държавите-членки. Условието за приложение на член 81, параграф 1 ЕО, следователно са били изпълнени, така както е установено в съображение 102 от оспорваното решение.

123. Когато става дума след това за отраженията на упоменатото по-горе споразумение за търговията в Общността, Комисията поддържа становището, че те са били значителни, след като всеки един от европейските производители се е ползвал във вътрешния си пазар от доминираща позиция (вж., таблицата, която се съдържа в съображение 68 от оспорваното решение). Във всички случаи като се има предвид предмета на споразумението, така както е установен в предишната точка, анализът на последствията му не би бил необходим (Решения по дело *Chemiefarma/Комисия*, 41/69 от 15 юли 1970 г., *Recueil* стр. 661, точка 128, и дело *BNIC*, 123/83 от 30 януари 1985 г., *Recueil* стр. 391, точка 22).

124. По отношение на чувствителния характер в случая на отражението на споразумението върху търговията в Общността, Комисията напомня, че продажбите на общностните производители, за които става дума на немските, британските, френските и италианските пазари представляват горе долу 15 % от общата консумация на тръбите OCTG и на безшевните преносни тръби в Общността (съображение 106 от оспорваното решение). Поради пазарните дялове, които се държат от общностните производители би било очевидно, че едно споразумение относно спазването на немските, британските, френските и италианските пазари би значително накърнило търговията между държавите-членки. Фактът, че по отношение на световния пазар споразумението представлява един слаб процент от въпросните продукти не би бил от значение в този случай.

– Съображения на Съда

125. Първо, жалбите на ищеца упоменати по-горе са недопустими на основание член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, дотолкова доколкото те се отнасят до въпроса дали нарушението, за което става дума в член 1 от оспорваното решение има значителни отражения в обмена между държавите-членки.

126. В действителност със упоменатите аргументи, които се появяват за първи път в репликата на *Mannesmann*, Комисията бива обвинявана, че е допуснала правна грешка или грешна преценка по отношение на условията за приложение на член 81, параграф 1 ЕО, а не грешка в мотивацията, въпреки твърденията в тази област в точка 26 на репликата. Доводът, тъй като не се отнася до общественения ред за разлика от тези, които са изведени от недостатъчна мотивация не може да бъде разглеждан от общностния съдия служебно (вж., по-специално Решение по дело *Комисията/Sytraval и Brink's France*, C-367/95 P от 2 април 1998 г., *Recueil* стр. I-1719, точка 67).

127. Следва да се отбележи, за всеки случай, че Съдът е отхвърлил като необосновани подобни аргументи вече изтъквани от *Mannesmann* в това отношение по делата, които са били обединени с настоящото дело, за да бъдат разглеждани в

едно заседание (Решение на Съда, Dalmine/Комисия, T-50/00, още непубликувано в Сборника, включително точки 156 и 157, и JFE Engineering e.a./Комисия, точка 102, и по-специално точки 337 и 367 - 395).

128. По отношение на аргументацията относно твърдението за липса на значителни рестрикции на конкуренцията, която се явява нещо по същество и не зависи от мотивацията, трябва да считаме, че тя е допустима, дотолкова доколкото подсилва вече изтъкнатите аргументи, според които Комисията не е доказала, правното основание на твърдението, че споразумението, за което става дума в член 1 от оспорваното решение е имало за предмет рестриктивния ефект на конкуренцията по член 81, параграф 1 ЕО.

129. По същество следва да се напомни, първо, че в случая Комисията се е позовала на рестриктивната цел на споразумението санкционирано в член 1 от оспорваното решение (вж. точка 111 по-горе).

130. В това отношение предприятията, които сключват споразумение, чиято цел е да ограничи конкуренцията не биха могли по принцип да се изплъзнат от приложението на член 81, параграф 1 ЕО като претендират, че тяхното споразумение не би имало отражение върху конкуренцията.

131. В действителност, споразумението санкционирано в член 1 от оспорваното решение има за цел разпределението на пазарите между членовете на клуб Европа - Япония, и неговото съществуване би имало смисъл ако целта му е да ограничи в значителна степен конкуренцията или поне по начин от който те биха извлекли търговска облага. Но, Комисията с достатъчна сигурност е установила, че това споразумение действително е съществувало.

132. Следователно аргументацията на Mannesmann съгласно която Комисията не е определила с точност въпросния пазар е лишена от основание. В действителност задължението да се направи разграничение на пазара в едно прието решение при приложението на член 81 ЕО се налага на Комисията единствено в случай, когато без такова разграничение не би било възможно определянето на въпросното споразумение като способно да накърни търговията между държавите-членки и като имащо за последствие да попречи, да ограничи или да наруши конкуренцията вътре в рамките на общия пазар (вж., по-специално Решение по съединени дела European Night Services e.a./Комисия T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94 от 15 септември 1998 г., Recueil стр. II-3141, точки 93 - 95 и 105). По принцип, ако самия предмет на едно споразумение е да ограничи конкуренцията чрез „подялба на пазарите”, не е необходимо да се определят въпросните географски пазари с голяма точност, по-нататък след като сегашната или бъдещата конкуренция на въпросните територии е била по някакъв начин ограничена независимо дали тези територии представляват или не „пазари” в тесния смисъл на думата.

133. Дори да се предположи, че Mannesmann може да установи фактът, че Комисията е определила въпросния пазар засегнат от нарушението, за което става дума в член 1 от оспорваното решение по недостатъчен или по погрешен начин, това обстоятелство не би могло да има отражение върху съществуването на упоменатото нарушение.

134. От упоменатото по-горе следва, че нарушенията резюмирани по-горе трябва да се отхвърлят по същество, дотолкова доколкото те се отнасят до въпроса дали нарушението, за което става дума в член 1 от оспорваното решение има за предмет или за въздействие ограничаването на конкуренцията в значителна степен.

Относно съществуването на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО визирано от член 2 от оспорваното решение

Аргументи на страните

135. Mannesmann счита, че заключенията на Комисията, според която договорите относно доставките на Corus, сключени от последната, Vallourec, Dalmine и Mannesmann, са били планирани за въвеждането в действие на общата търговска стратегия и представляват нарушение на член 81, параграф 1 ЕО е опорочено от явна грешка в преценката.

136. На първо място, Mannesmann поддържа, че доказателствата приведени в подкрепа на съображението за съществуване на визираното нарушение в член 2 от оспорваното решение се отнасят единствено до Vallourec и Corus (съображения 78, 91, 110, 146 и 152 от оспорваното решение). Комисията по никакъв начин не е установила участието на Mannesmann в изработването на общите правила създадени в рамките на клуба Европа - Япония. Дотолкова доколкото нарушенията на Комисията по отношение на Mannesmann се отнасят изключително до договори сключени от Corus с трети лица, Mannesmann счита, че не е в състояние да се защитава ефективно. Той иска от Съда да организира следните процедури:

– да нареди на Комисията да съобщи на Съда, документите на които се позовава Corus по дело T-48/00 относно съставните елементи на нарушението визирано в член 2 от оспорваното решение;

– да му даде право да се запознае с тези документи, дотолкова доколкото те не са конфиденциални и да вземе отношение по тях в специален писмен документ.

137. Комисията отхвърля тези претенции на Mannesmann и твърди, че участието на последния в нарушението визирано в член 2 е било доказано безспорно в съображения 146-155 от оспорваното решение.

138. На второ място, Mannesmann оспорва твърдението на Комисията, според което договорите за снабдяване с безшевни тръби сключени от Corus са част от едно споразумение. Първо, ако такъв е бил случая Corus не би чакал две допълнителни години, за да сключи договор с Mannesmann. В действителност всеки един от договорите за доставка са били сключени индивидуално. Сходствата между тези договори се обясняват от факта, че Corus, който е част от всеки от тях е имал желание да ги унифицира.

139. По-нататък, обективните и законови причини са истинското обяснение за сключване на тези договори. Решението на Corus да спре да произвежда някои типове стоманени тръби като запазва капацитета си за обработка на безшевни тръби е било напълно основателно. Corus е сключил договор за снабдяване с Vallourec, защото последната владее техниката за обработка „VAM”, необходима,

за да може да достави на британския пазар тръбите OCTG premium. Mannesmann напомня, че е имала противоречия с Vallourec, по отношение направата на индустриална собственост на връзките „premium” VAM и тези противоречия са довели до произнасяне на решение в полза на последния, които са му позволили да спечели пазарни дялове в ущърб на Mannesmann. Вместо да се оттегли от британския пазар offshore, Mannesmann решава да се концентрира върху продажбата на гладки, безшевни тръби, които могат да бъдат обработени от неговите клиенти. От друга страна, Vallourec не е в състояние да задоволява изцяло търсенето от страна на Cogus. Именно в този контекст Mannesmann е доставил безшевни тръби на Cogus.

140. Накрая, Mannesmann напомня, че договорите за доставка, за които става дума се отнасят за тръби с диаметър по-голям от пет и половина инча. Но единствените предприятия, установени в Общността и способни да произведат тръби от тези размери са Vallourec, Dalmine и Mannesmann. Като е потърсил тези три предприятия и като е разнообразил снабдителите си Cogus всъщност се е гарантирал срещу риска за увеличаване на цените. Комисията не би могла да обвини това предприятие за това, че е искало да увеличи своята печалба от продажбата на крайните продукти.

141. Комисията оспорва това тълкуване. Тя твърди, че истинската цел на въпросните договори за доставка е била да се въведат в действие основните правила, целящи запазване националните пазари, установени в клуб Европа - Япония (съображение 146 от оспорваното решение).

142. Тези договори подновени през 1993 г., са сключени в рамките на споразумение противоречащо на член 81, параграф 1 ЕО. Те са предвиждали разпределение на снабдяването на Cogus между Vallourec, Dalmine и Mannesmann, респективно от 40 %, от 30 % и от 30 %. Въпреки, че Cogus е сключил тези договори на различни дати, те представляват едно единствено нарушение на член 81, параграф 1 ЕО. Каквото и да е значението на владението на техниката VAM, Комисията поддържа, че участието на Mannesmann в споразумение относно безшевните метални тръби е установено със сигурност.

143. Освен това, никакъв законен интерес не е изисквал от Cogus да сключва въпросните договори, тъй като предлагането на безшевни стоманени тръби е било достатъчно, Cogus по никакъв начин не е следвало да се притеснява от липса на доставки или от високи цени. По отношение на аргумент, според който не би могло да се упрекне Cogus, че желае да увеличи печалбите си от продажбата на краен продукт, Комисията твърди, че стратегията на това предприятие се вписва в рамките на едно незаконно споразумение.

144. На трето място, Mannesmann поддържа, че договорите за снабдяване на Cogus не противоречат на член 81, параграф 1 ЕО. Той отбелязва в това отношение, че доставките на Cogus били по-ниски от праговете над които Комисията се намесва при вертикални споразумения. Като пример той отбелязва, че Регламент (ЕО) № 2790/1999 на Комисията от 22 декември 1999 г. за прилагането на член 81, параграф 3 от Договора за категориите вертикални споразумения и съгласувани практики (ОВ L 336, стр. 21), предвижда, че трябва да се считат за „задължения за не конкуренция”, тези които налагат на купувача да придобива повече от 80% от

годишните си покупки при един-единствен доставчик. Когато този праг не е достигнат въпросните споразумения са законни.

145. По мнение на Mannesmann, начина на снабдяване използван от Cogus не накърнява конкуренцията. При липса на каквато и да е ексклузивност решението на Cogus да предостави на тримата си доставчици една определена квота от годишните си покупки не би могло да накърни конкуренцията. Предлагането на стоманени безшевни тръби е било значително и нуждите на Cogus са били предвидими. При тези обстоятелства Cogus разумно би могъл да предостави на своите доставчици една квота за продажби, вместо да отбелязва в договорите количествата от исканите стоки.

146. Mannesmann добавя, че цените на въпросните продукти са били индивидуално договаряни, тъй като са били подчинени на формула за преразглеждане, която се основава на развитието на пазара. Подобни клаузи за индексация са честа практика в дългосрочните договори и са оправдани от колебанието на цените, характеризиращо сектора на стоманените тръби. Тези договори не са изисквали никакъв обмен на конфиденциална информация. Cogus е ограничил да съобщи на Mannesmann корективите изхождащи от формулата за преразглеждане. От друга страна, от практиката на Комисията по вземане на своите решения става ясно, че тя никога не е обявявала подобни клаузи за противоречащи на член 81, параграф 1 ЕО.

147. По отношение на другите клаузи във въпросните договори, Mannesmann поддържа, че Комисията е придала изключително внимание на наказателните клаузи въпреки, че те нямат значение с оглед на правото на Общността относно конкуренцията. Липсата на строгост на наказанието предвидено в случай на не доставяне на продуктите се обяснява от свръх предлагането на последните, което би довело до факта, че Cogus лесно може да намери въпросната стока другаде.

148. В своята писмена реплика, Mannesmann поддържа становището, че двете условия предвидени в член 81, параграф 1 ЕО относно респективно, на значителния характер на накърняването на търговията в Общността и на ограничаването на конкуренцията в случая отсъстват. От мотивите на оспорваното решение става ясно (съображение 147), че споразуменията визирани в неговия член 2 са имали за цел да се ограничи достъпа до японските производители на британския пазар. Едно споразумение в тази насока би накърнило търговията между Общността и Япония, но би била без последствия по отношение на търговията между държавите-членки или по отношение на конкуренцията вътре в общия пазар.

149. Във всички случаи отражението на визираните споразумения в член 2 от оспорваното решение биха били незначителни по отношение на търговията между Япония и Общността. Mannesmann обвинява в това отношение Комисията, че не е анализира достатъчно въпросния пазар. Той подчертава, че британския пазар представлява горе долу 2,5 % от световната консумация на тръби OCTG, включително и безшевни тръби. Но последните представляват само 16 % от пазара на всичките тръби OCTG (приложение 2 от оспорваното решение). Претендираното споразумение би се отнасяло до количества под праговете изброени в точка 9 на съобщение 97/C 372/04 на Комисията относно споразуменията не голямо

отражение от 1997 г., които не са визирани от разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО (ОВ 1997 г., С 372 стр. 13, по-нататък „съобщение от 1997 г.”).

150. Комисията отхвърля тези аргументи, които счита за неубедителни. Тя напомня, че договорите за доставка запазват на Vallourec, на Dalmine и на Mannesmann една фиксирана част от доставките на безшевни тръби на Cogus, колкото Ж последното предприятие да използва. Тези предприятия не са имали никакъв интерес да се конкурират по отношение на безшевните тръби, които се обработват в Обединеното кралство.

151. След като изтъква, че Регламент № 2790/1999 не е приложим в случая, Комисията уточнява, че е преценила наказателните разпоредби предвидени в договорите за доставка, единствено с цел да провери дали значението на сроковете за доставка, обективно биха могли да оправдаят решение на Cogus да се снабдява изключително от общностни предприятия. Тя е стигнала до заключения, че клаузата относно сроковете за доставка е била включена единствено с цел да отклони японските производители.

152. Накрая, Комисията се спира на недопустимостта на доводите на Mannesmann относно липсата на значително отражение на ограничаването на конкуренцията и накърняването на пазара между държавите-членки с основанието, че те са повдигнати късно. По същия начин, единствено в стадия на реликата Mannesmann е изтъкнал незаконността на член 2 от оспорваното решение с оглед на съобщението от 1997 г. Тук става дума в двата случая за нови доводи недопустими на основание на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.

153. В допълнение на това, Комисията поддържа становището, че тези доводи не са аргументирани.

154. Когато става дума за аргумент, според който трябва да се приложи съобщението от 1997 г., Комисията изтъква, че дотолкова доколкото периода, за който се налагат глобите се простира между 1990 г. и 1995 г., трябва да се установи дали приложението на Съобщението на Комисията от 3 септември 1986 г. относно приложението на споразумения с незначително действие, които не се визират от разпоредбите на член 81 от Договора (ОВ 1986 г., С 231, стр. 2). Но, минималния праг от 5 %, който е фиксиран в това съобщение не визира световния пазар, а географски определения пазар на територията на Общността. В случая договорите за доставка представляват от 78% - 84 % от консумацията на британския пазар и от 13% - 24 % от консумацията на общностния пазар. От друга страна, оборота на въпросните предприятия далеч надхвърля прага от 200 милиона EUR, отбелязан в това съобщение. Освен това Комисията добавя, че праговете от съобщение от 1997 г., за които Mannesmann претендира, че трябва да бъдат приложени, в случая явно не са спазени.

155. Накрая, Комисията счита, че едно евентуално анулиране на член 2 от оспорваното решение би било без отражение върху размера на глобата, която е наложена на Mannesmann, тъй като визираното в тази разпоредба нарушение не е довело до самостоятелна санкция.

Преценка на Съда

156. Първоначално трябва да се отбележи, че молбата на Mannesmann, която се отнася до представянето от страна на Комисията по настоящото дело на документите депозирани от Corus по дело T-48/00 е станала безпредметна, дотолкова доколкото седемте дела се отнасят до легитимността на оспорваното решение, към които настоящото дело и дело T-48/00, са били присъединени, за да бъдат гледани в едно заседание, така че всичките ищци са имали възможността да се запознаят в секретариата на Съда с писмените защиты и приложенията депозирани по другите дела с изключение на някои документи, които са обявени за конфиденциални. Така Mannesmann е имал достъп до всички въпросни документи и е могъл да коментира толкова колкото е пожелал съдържанието на тези документи по време на заседанието. При тези условия няма основание да бъде удовлетворена допълнителната му молба целяща да му разреши да представи нова писмена защита по този въпрос.

157. Предметът и действието на трите договора за доставка са описани от Комисията в съображение 111 от оспорваното решение, както следва:

„Предметът на тези договори е бил доставка на гладки тръби на „leader” от пазара на OCTG в Северна море и цената им е да задържи един национален производител в обединеното кралство с цел да се получи спазване на „(Основните правила)” в рамките на клуба Европа - Япония. Тези договори имат за предмет и основно действие едно разпределение между (Mannesmann), Vallourec и Dalmine на всички нужди на своя конкурент (Corus)(Vallourec след 1994 г.). Те правят зависима покупната цена на гладките тръби от цената на тръбите резбовани от (Corus). Те съдържат също така едно ограничение на правото на снабдяване на (Corus)(Vallourec считано от февруари 1994 г.) и задължават последния да съобщи на своите конкуренти продажните цени, а също така и продадените количества. От друга страна, (Mannesmann), Vallourec (до февруари 1994 г.) и Dalmine се ангажират да доставят на един конкурент (Corus), после на Vallourec считано от март 1994 г.) количества, които предварително са неизвестни.”

158. Съгласно тези договори за доставка представени пред Съда, включително и този сключен от Mannesmann с Corus на 9 август 1993 г., потвърждават фактическите данни, които са изложени в съображение 111 от оспорваното решение, а също така и в съображения 78-82 и 153. Взети в своята цялост тези договори разпределят поне до 9 август 1993 г., нуждите на Corus от гладки тръби между тримата европейски производители (40 % за Vallourec, 30 % за Dalmine и 30 % за Mannesmann). От друга страна, всеки от тези договори предвижда фиксиране на цените плащани от Corus за гладки тръби по една математическа формула, която взема под внимание цената получена от Corus за своите резбовани тръби.

159. От тези съображения следва, че предметът и/или най-малко въздействието на договорите за снабдяване е било да се замени с предварително договаряне на печалбата, която може да се осъществи от продажбата на резбовани тръби на британския пазар, рискът от конкуренцията, по отношение на четиримата европейски производители (вж., по-специално по отношение на въпросните практики, Решение Cement, точка 42, точка 3150).

160. Във всеки един от договорите за снабдяване, Corus е обвързал общностните си конкуренти по такъв начин, че всяка ефективна конкуренция от тяхна страна на вътрешния му пазар, а също така и всяка перспективна за подобна конкуренция да изчезне с цената на това, че е пожертвал своята свобода за снабдяване. В действителност, тези трима конкуренти биха установили, че продажбата им на гладки тръби ще намалее ако продажбата на резбовани тръби реализирани от Corus би намаляла. От друга страна, печалбата реализирана от продажбата на гладки тръби, които тези трима снабдители са се ангажирали да извършват се намалява при хипотезата за едно намаляване на цената получено от Corus за своите резбовани тръби. И това би могло да се превърне в загуба. При тези условия практически е било невъзможно тези трима производители да правят конкуренция на Corus на британския пазар включително по отношение на цените (вж. съображение 153 от оспорваното решение).

161. Обратно, приемайки да сключи подобни договори, всеки от тримата общностни конкуренти на Corus си е осигурил едно не пряко участие на вътрешния пазар на последния, а също така и една част от печалбите реализирани на него. За да се получат тези предимства те са се отказали фактически от възможността да продават резбовани тръби на британския пазар, поне след подписването на третия договор на 9 август 1993, даващ останалите 30 % на Mannesmann, който трябва да снабди едно по-голямо количество гладки тръби купени от Corus от последния.

162. От друга страна, конкурентите на Corus са приели задължението, което е скъпо, но от търговска гледка точка ненормално да снабдяват последния с количества тръби, които не са определени предварително и се определят единствено по отношение на продажбата на обработени тръби, реализирани от последния. Това задължение е засилило незаконната взаимозависимост между тези производители и Corus, дотолкова доколкото те зависят в качеството си на снабдители свързани с договор от търговската политика водена от последния.

163. Напълно очевидно е, че ако договорите за снабдяване не бяха съществували, тримата европейски производители различни от Corus в нормална ситуация и като пренебрегват основните правила биха имали реален търговски интерес или поне потенциален такъв да конкурират последния на британския пазар на обработени тръби по ефективен начин, а също така да се конкурират по между си, за да снабдяват Corus с гладки тръби.

164. В това отношение трябва да се отбележи, че всеки един от договорите за снабдяване е бил сключен за пет години. Този относително дълъг срок потвърждава и засилва антиконкурентния характер на тези договори най-вече в степента, когато Mannesmann и другите двама снабдители на Corus са се отказали фактически да експлоатират директно едно евентуално разрастване на британския пазар на обработени тръби през този период.

165. По отношение на специфичния аргумент на Mannesmann според който формулата на цените фигурираща в договорите е чисто и просто една клауза за индексация, следва да се отбележи, че Комисията е квалифицирала тази клауза като антиконкурентна, защото тя е фиксирала цената дължима от Corus за гладките тръби на всеки един от снабдителите си и я е направил зависима от цената, която тя

би получила за своите обработени тръби и всичко това е извършено по един и същи начин за тримата Ж снабдители. Трябва да се установи, че дори началните цени на доставка на гладки тръби да са били договаряни независимо между Corus и всеки един от снабдителите му, търговската връзка съществуваща от една страна между Corus и всяко от тези предприятия и от друга страна, отразена от тези цени е била непроменлива и е елиминирала всяка възможност за конкуренция на цените на гладки тръби купувани от Corus. Избора на цената на обработени тръби, продадени от Corus като индекс не е неутрален и прави въпросната формула много различна от обикновена клауза за индексация. Както е упоменато в точка 160 по-горе, този избор е имал за последствия, че тримата снабдители, които също са произвеждали резбовани тръби да загубят търговски интерес от конкуриране на Corus по отношение на цените на пазара на Обединеното кралство.

166. От друга страна, така както отбелязва Комисията, формулата за определение на цените на гладки тръби предвидена във всеки от трите договора за снабдяване включва незаконен обмен на търговска информация (вж. съображение 153 от оспорваното решение; вж., също така, неговия съображение 111), които трябва да останат конфиденциални иначе биха компрометирали автономията на търговската политика на конкурентни предприятия (вж., по-специално Решения по дело Thyssen Stahl/Комисия Т-141/94 от 11 март 1999 г., Recueil стр. II-347, точка 403, и British Steel/Комисия, Т-151/94, Recueil стр. II-629, точки 383 и последващите).

167. Аргументацията на Mannesmann, според която конфиденциалните информации относно количеството на тръби продавани от Corus и тръби платени от клиентите на последния не са му били съобщени, не би могло да повлияе на обстоятелствата в случая.

168. По отношение на количеството на резбовани тръби, продавани от Corus, следва да се установи, че снабдителите между които и Mannesmann, са могли лесно да изчислят след като всеки от тях доставя по принцип един определен процент от нуждите му.

169. От друга страна, така както изтъква Mannesmann, че Corus не е съобщавал цените, които е получавал за своите резбовани тръби на контрагентите си. Следователно твърдението фигуриращо в съображение 111 от оспорваното решение, според което договорите за доставка „задължават (Corus) да съобщи на своите конкуренти продажните цени, които практикува”, надценява договорните задължения в това отношение. Въпреки това, Комисията е отбелязала с основание в съображение 153 от оспорваното решение и пред Съда, че тези цени са били математически свързани с цените платени за гладките тръби, така че тримата въпросни снабдители са получавали точни данни в това отношение за движението на цените на резбовани тръби продавани от Corus.

170. Трябва да се установи не само, че съобщаването на тези информации на конкуренти е нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, но още повече, че естеството на това нарушение е същото дали се отнася за цената на самите резбовани тръби или информация за тяхното движение, което е обект на това съобщаване. При тези условия следва да се счита, че неточността отбелязана в предишната точка е незначителна в по-широкия контекст на нарушението визирано в член 2 от

оспорваното решение, и че следователно тя няма никакво въздействие и не може да послужи за установяване на съществуването на нарушението.

171. По отношение на аргументацията на Mannesmann основана на Регламент № 2790/1999, трябва да се отбележи първоначално, че този регламент не би могъл да се прилага директно в случая, след като оспорваното решение е прието на 8 декември 1999 г. и че неговия член 2 се отнася по отношение на Mannesmann, до период простиращ се между 1993 г. и 1997 г., или до период предхождащ влизането в сила на разпоредбите на Регламент № 2790/1999, а именно 1 юни 2000 г.

172. От друга страна, този регламент би могъл да бъде от значение по отношение на това, че представлява позиция на Комисията към декември 1999 г. по отношение на слабата вреда нанасяна на конкуренцията от вертикалните споразумения, следва да се отбележи, че също така, че този регламент прилага член 81, параграф 3 ЕО. Но, от член 4 от Регламент № 17 става ясно, че споразуменията между предприятията не могат индивидуално да бъдат извадени от приложното му поле, съгласно тази разпоредба освен ако са били съобщени на Комисията в тази цел, нещо което в случая не е направено.

173. Следователно законността на въпросните договори може да бъде преценявана единствено с оглед на член 81, параграф 1 ЕО. Дори да се предположи, че е установено обстоятелството, според което тези договори отговарят на условията на член 81, параграф 3 ЕО даващ право на изключения с оглед на политиката на Комисията, така както става ясно от нейния Регламент № 2790/1999, в случая не може да бъде приложено. Напротив приемането на този регламент през декември 1999 г. потвърждава, че според Комисията подобни споразумения по принцип нарушават член 81, параграф 1 ЕО, след като те изискват приложението на член 81, параграф 3 ЕО. Следователно аргументацията на Mannesmann основаваща се на Регламент № 2790/1999 трябва да бъде отхвърлена.

174. Трябва да се установи, от друга страна, че нарушението предвидено в член 2 от оспорваното решение състоящо се в ограничаване на конкуренцията посредством самите договори за снабдяване и изказаните по-горе аргументи са напълно достатъчни да установят неговото съществуване.

175. В действителност, каквато и да бъде истинската степен на съгласуване между четирите европейски производителя, трябва да се установи че всеки от тях е включил един от договорите за снабдяване ограничаващ конкуренцията и попадащ под ударите на член 81, параграф 1 ЕО така както се отбелязва в член 2 от оспорваното решение. Ако член 2, параграф 1 от оспорваното решение гласи, че договорите за снабдяване са били сключени „в рамките на нарушението отбелязано в член 1”, от текста на съображение 111 от оспорваното решение е безспорно, че фактът, че са сключени подобни договори представлява сам по себе си нарушението визирано в член 2.

176. Дори да се предположи, че Mannesmann е успял да докаже, че сключването на неговия договор за снабдяване с Cogus обективно отговаря на търговския му интерес, това обстоятелство по никакъв начин не обезсилва тезата на Комисията, според която това споразумение е незаконно. И в действителност

антиконкурентните практики много често са в пряк търговски интерес на предприятията, най-малкото в краткосрочен план.

177. С оглед на тези съображения не е необходимо да се решава различието между страните относно значението на предвидената в договорите санкция в случай на недоставяне, а именно просто намаляване на дела на въпросния снабдител, след като аргументацията изтъкната в това отношение от Mannesmann има за цел да покаже, че е било в търговската логика от гледна точка на Cogus да сключи упоменатите три договора за снабдяване. Аргументацията, според която единствено предприятия установени в Общността, които могат да произведат тръби с тези размери са Vallourec, Dalmine и Mannesmann също така е без значение в случая.

178. По същия начин аргументите на Mannesmann относно търговската мощ на Vallourec, на пазара на резбованите тръби, резултат от нейния патент за снадката „VAM” се отнасят главно за търговските интереси довели Mannesmann до сключване на договор за снабдяване на Cogus с гладки тръби и следователно са лишени от значение. Тези аргументи най-много биха могли да повлияят в известна степен върху твърденията на Комисията относно премахването на ефективна конкуренция на Mannesmann на британския пазар на резбовани тръби, но не биха могли да обезсилят основното съображение, според която страните са въвели в сътрудничество и търговска сигурност вместо рисковете на конкуренцията, по отношение на британския пазар на гладки и на резбовани тръби.

179. Съществуването на нарушението предвидено в член 2 от оспорваното решение е установено от правна гледна точка и следователно не е необходимо да се разглеждат разсъжденията на Комисията, по отношение на разбирателството между четирите европейски производителя (вж. точка 171 по-горе). В случая, трябва да анализираме за тази цел аргументите приведени от Mannesmann по отношение на съвкупността от външни признаци на договорите за продажба, за които говори Комисията, за да се докаже съществуването на такова споразумение.

180. Въпреки това, дотолкова доколкото е съществувала известна степен на съгласуване между четирите общностни производители, по отношение на нарушението предвидено в член 2 от оспорваното решение и това е от значение за разглеждане на някои други доводи приведени в случая, то следва да го разгледаме.

181. Трябва да се отбележи в този контекст, че поведенията които се вписват в един глобален план и преследват обща цел могат да се считат като произхождащи от едно-единствено споразумение (вж., по-специално Решение Ciment, точка 42, точка 4027). В действителност ако Комисията докаже, че едно предприятие, когато е участвало в споразумения е знаело или е било длъжно да знае, че се включва в едно общо споразумение, неговото участие във въпросните споразумения може да представлява присъединяване към упоменатото споразумение (вж., по-специално Решение Ciment, точка 42, точки 4068 и 4109).

182. В това отношение документът Reflections на VAM, с дата 23 март 1990 г., е изключително важен. Под заглавието „Scénario II”, г-н Verluca отбелязва възможността за „постигане на това японците да не се намесват на пазара (на Обединеното кралство) и проблемът да се реши между европейците”. По-нататък

се казва, че „в този случай ще се разпределят гладките тръби между (Mannesmann), (Vallourec) и Dalmine”. В следващия параграф той отбелязва, че „вероятно бихме имали интерес да обвържем продажбите на (Vallourec) едновременно с цената и обема на VAM продаван от (Corus)”.

183. Тъй като последното предложение с точност отговаря на основните елементи на договора сключен между Vallourec и Corus шестнадесет месеца по-късно, по безспорен начин става ясно, че тази стратегия наистина е била предприета от Vallourec и че упоменатия договор е сключен, за да бъде тя въведена в действие.

184. Още повече фактът, че един практически еднакъв договор е бил сключен между Corus, от една страна, и от друга останалите европейски членове на клуб Европа - Япония, или Dalmine, а после Mannesmann, така че нуждите на Corus от гладки тръби са били ефективно разпределени между трима други членове на клуба Европа - Япония след м. август 1993 г., така както г-н Verluca е предвидил потвърждава, че тези три договора са били сключени с цел да преследват общата стратегия предвидена с тяхното присъединяване към упоменатия клуб.

185. Това заключение се подкрепя от доказателствата посочени от Комисията в оспорваното решение, включително в неговия съображение 91, който гласи:

„На 21 януари 1993 г., (Corus) е изпратил на Vallourec (вероятно е изпратено и също така на (Mannesmann) и на Dalmine) едно първоначално предложение за споразумение относно реструктурирането на сектора на безшевните тръби, което е било разглеждано по времето на едно съвещание в Heathrow, на 29 януари 1993 г., между Mannesmann/Vallourec/Dalmine/(Corus) (стр. 4628 (от досието на Комисията, или първа стр. на документа назован „Първоначални предложения относно споразумение за реструктуриране отнасящо се до безшевните тръби”). В този документ е записано: “(Corus) е изявил своето намерение евентуално да се оттегли от сектора на безшевните тръби. Той търси да направи това по предвидим и контролиран начин, с цел да се избегне всякакво прекъсване на доставката на тръби на неговите клиенти и да се помогне на производителите, които биха влезли в този сектор да запазят поръчките (...) Състояли са се дискусии по времето на шестте последни месеца, между (Corus) и другите заинтересовани производители от придобиването на активите на (Corus), и последния мисли, че съществува консенсус относно поведението описано в този документ.” Едно от предложенията се състои в прехвърляне на Vallourec на дейностите от OCTG като се запазят договорите за снабдяване с гладки тръби, които действат между (Corus) и Vallourec, (Mannesmann) и Dalmine, и като се запазят същите пропорции. Същият ден се е състояло съвещание между (Mannesmann) и (Corus) по време, на което (Mannesmann) “се е съгласил Vallourec да застане на чело по отношение на придобиването на сектора OCTG” (стр. 4626 (от досието на Комисията или единствена стр. от факс изпратен на 22 януари 1993 г. от г-н Davis от Corus до г-н Patrier от Vallourec)). Документът на Dalmine е назован („Система за безшевните тръби в Европа и развитие на пазара” („Seamless steel tube system in Europe and market evolution”) и взет на стр. 2051 от досието на Комисията (стр. 2053 (от досието на Комисията) от м. май - август 1993 г., изтъкващ че едно решение на проблема (Corus) полезно за всички може да бъде намерено единствено в европейски контекст; фактът, че Vallourec ще придобие инсталациите на (Corus) е бил също така приет от Dalmine.”

186. Трябва да се отбележи, че в докладната „Стратегически разсъждения“, цитирана в съображение 80 от оспорваното решение, Vallourec е предвидил изрично възможността Dalmine и Mannesmann да се съветват с нея за снабдяване на гладки тръби за Cogus. Още повече, в съображение 59 от оспорваното решение, Комисията се опира върху документ „ж) Японци“, включително относно календара фигуриращ на четвърта стр. на последното (стр. 4912 от досието на Комисията), за да отбележи, че европейските производители са имали предварителни срещи преди да срещнат японските производители с цел да координират позицията си и да изработят общи становища в рамките на клуб Европа - Япония.

187. От писмените доказателства представени от Комисията в оспорваното решение и напомняни по-горе става ясно, че четиримата общностни производители действително са се срещали, за да координират позициите си в рамките на клуб Европа - Япония преди междуконтиненталните срещи на последния най-малкото през 1993 г. Също така е доказано, че затварянето на предприятието за резбоване на Cogus в Clydesdale и вземането му от страна на Vallourec, а също така и доставката на гладки тръби за последното предприятие от страна на Dalmine и Mannesmann, са били обект на дискусии на тази среща. По-нататък е невероятно Mannesmann да не е знаел за изработената от Vallourec стратегия и също така, че договорот му за снабдяване с Cogus е бил част от едно антиконкурентно споразумение с по-широк обхват, включващ както пазара на резбовани тръби така и този на гладки тръби.

188. По отношение на аргумента на Mannesmann, според който третия договор за снабдяване между него и Cogus е бил сключен много по-късно от останалите два, тъй че Комисията не е могла да стигне до заключението, че съществува едно-единствено нарушение включващо четирите европейски производители, трябва да се отбележи, че липсата на договор за снабдяване между Mannesmann и Cogus преди 1993 г. не би могло да повлияе на тезата на Комисията. В действителност ако стратегията за подялба на снабдяванията с гладки тръби е била ефективна въведена в действие, от момента когато Cogus е имал трима снабдители, подписването на двата други договора е представлявало частично въвежда в действие на този проект като се е очаквало пълното му изпълнение.

189. От друга страна, тъй както Комисията е изтъкнала пред Съда, позоваването в един документ наречен „Начални предложения за споразумение за реструктуриране относно безшевните тръби“, с дата от 21 януари 1993 г., на факта, че Mannesmann вече е доставял гладки тръби на Cogus, нещо което не е било несъвместимо с подписването на договор за снабдяване от Cogus и Mannesmann през м. август 1993 г., нещо което изтъква Mannesmann, само може да подсили анализа на Комисията. В действителност ако Комисията не е взела под внимание от съображение за предпазливост, съществуването на визираното нарушение от член 2 от оспорваното решение срещу Mannesmann единствено след 9 август 1993 г. е защото подписването на договор за снабдяване с Cogus на тази дата е било безспорно доказателство за участието му в нарушението, от цитирания по-горе документ става ясно, че в действителност Mannesmann е доставял на Cogus гладки тръби още от януари 1993 г.

190. От приведените доказателства от страна на Комисията в оспорваното решение става ясно, че Vallourec е създал стратегията за защита на пазара на Обединеното

кралство и подписал договор за снабдяване с Cogus, който е позволил първоначалното и въвеждане в действие. В последствие, Dalmine и Mannesmann са се присъединили нещо което се доказва от сключването от страна на тези две предприятия на договори за доставка с Cogus.

191. По отношение на твърденията относно липса на значително накърняване на пазара между страните-членки, трябва да считаме, че тези твърдения са недопустими на основание на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, така както изтъква Комисията.

192. В действителност, упоменатите аргументи са използвани за първи път в писмената реплика, в която Mannesmann обвинява Комисията за грешки в преценката и правни грешки по отношение на условията за приложение на член 81, параграф 1 ЕО. Тъй като тези аргументи не засягат обществения ред, то общността не следва да ги вземе под внимание служебно.

193. Следва да се отбележи, че за всеки случай, че Съдът е отхвърлил като необосновани аргументи подобни на тези на Mannesmann в делата присъединени към настоящото дело за разглеждане в общо съдебно заседание (Решения по дело Dalmine/Комисия, точка 127, по-специално точки 156 и 157, и JFE Engineering e.a./Комисия, точка 102, по-специално точки 367 - 374 и 386 - 395).

194. По отношение на аргументацията относно незначителния характер на антиконкурентните въздействия на договора сключен между Mannesmann и Cogus, трябва да се приеме, че той може да бъде допустим, дотолкова доколкото представлява развитие на вече изложени аргументи в исковата молба, според които Комисията не е доказала с пълна сигурност, че договорите за снабдяване санкционирани от член 2 от оспорваното решение са имали за предмет или за въздействие рестрикция на конкуренцията по смисъла на член 81 ЕО.

195. По същество в началото трябва да се отбележи, че Комисията се е позовала не само на въздействието, но също така и на рестриктивния предмет на санкционираното в член 2 от оспорваното решение споразумение (вж., съображение 111 от оспорваното решение, а също така и точки 157 и последващите по-горе).

196. В това отношение предприятията, които сключват споразумение, имащо за цел ограничаване на конкуренцията не биха могли по принцип да се изплъзнат от приложното поле на член 81, параграф 1 ЕО като претендират, че тяхното споразумение не би имало реално въздействие върху конкуренцията (вж. също точка 130 по-горе).

197. В действителност санкционираните договори в член 2 от оспорваното решение, са били замислени така както е вече казано в точки 179 и последващите по-горе, за разпределение на снабдяването на гладки тръби за Cogus, който е бил „основен доставчик“ („leader“, вж. съображение 111 от оспорваното решение) на пазара на Обединеното кралство между европейските си конкуренти, които също са били членове на клуб Европа - Япония. Тези договори предвиждат *inter alia* незаконното съобщение от страна на Cogus на търговски информации. Така самият им предмет е съдържал значителни рестрикции на конкуренцията на пазара на

Обединеното кралство, който е бил обособен в пазар поради факта на съществуването на нарушението констатирано в член 1 от оспорваното решение (Решение по дело *Dalmine/Комисия*, точка 127, точки 267 и 268), каквито и да са били техните последици.

198. В заключение нарушенията резюмирани по-горе трябва да бъдат отхвърлени по същество, доколкото доколкото се отнасят до въпроса дали визирано от член 2 от оспорваното решение е изпълнило критерия по отношение на съществуването на цел или ефекти значително накърняващи конкуренцията.

199. Аргументацията на Mannesmann, която се основава върху съобщението от 1997 г. е допустима въпреки факта, че е била изтъкната за първи път в писмената реплика. В действителност Mannesmann се позовава на това съобщение с цел да подсили своя аргумент вече използван в исковата си молба, според който договорите за снабдяване не са били антиконкурентни договори нарушаващи член 81, параграф 1 ЕО.

200. По същество, трябва първо да се отбележи, че съобщението от 1997 г. е приложимо *ratione temporis* в случая след като оспорваното решение е било прието през 1999 г. Това съобщение от 1997 г. представлява вземане на позиция от страна на Комисията към тази дата относно споразуменията, които трябва да се считат за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО. Следва да се отбележи по-специално че съобщението от 1997 г. фиксира праговете в проценти, така че за разлика от предишните съобщения, които цитират прагове в абсолютни стойности тя отразява една еволюция в политика и/или на преценката давана от Комисията и не е само едно просто вземане под внимание на инфлацията. При тези условия съобщението от 1997 г. трябва да се вземе под внимание за преценка на оспорваното решение, а не това от 1986 г., въпреки факта, че въпросните договори са били сключени през 1991 г. и през 1993 г.

201. Въпреки това, трябва да се счита, че съобщението от 1997 г. не би могло да се използва за валидиране на договорите за доставка в този случай, след като последните са допринесли за въвеждането в действие на едно антиконкурентно споразумение с по-широк обхват обхващащо резбованите тръби, което не би могло да бъде покрито от съдържанието на упоменатото съобщение (вж. точки 179 и последващите по-горе). В действителност целта и антиконкурентните ефекти на тези договори надхвърлят от части тези, които директно произлизат от техните разпоредби, така че едно механично приложение на съобщението от 1997 г. единствено до договорите не взело под внимание по подходящ начин тяхното приложение върху въпросните пазари.

202. При всички случаи цифрите изтъквани от Mannesmann в подкрепа на твърдението, че пазарния дял на въпросните предприятия е по-нисък от праговете записани в съобщението от 1997 г. се отнасят до световния пазар на тръби OCTG. Но съобщението от 1997 г. уточнява, че „това са пазарни дялове държани от съвкупността от участващи предприятия” които не трябва да надминават прагът фиксиран „на нито един от въпросните пазари”.

203. В това отношение определението, което се съдържа в съображение 35 от оспорваното решение има предвид географски определен „световен” пазар за

безшевни ОСТГ тръби, това определение трябва да се чете с оглед на подробното описание на различните сключени споразумения в рамките на клуба Европа - Япония, включително и общите правила. В действителност от оспорваното решение става ясно, че взет в неговата цялост, включително и от съображения 53-77, че поведението на японските и европейските производители на определен национален пазар или в някои случаи на пазара на определен световен регион е бил определян от специфични правила, които са варирали от един пазар до друг и които са били резултат от търговски преговори в рамките на клуба Европа - Япония.

204. При тези условия детайлното описание на ситуацията съществуваща на всеки пазар представлява истински анализ на въпросните географски пазари в оспорваното решение. По-нататък трябва да тълкуваме съображение 35 от оспорваното решение като съдържащо определение за географските пазари на безшевни ОСТГ тръби такъв какъвто е трябвало нормално да съществува предвид търговските и икономически преценки, които са напълно обективни при липса на незаконните споразумения, имащи за предмет или въздействие да го разделят изкуствено.

205. Следователно, аргументите на Mannesmann относно намаления процент на продажбите реализирани от Corgus и самият той на световния пазар на тръби ОСТГ трябва да се отхвърлят като неоснователни. Ако се предположи, че стане излишно да се прилага съобщението от 1997 г., следователно дяловете на британския пазар или най-малкото на общностния пазар следва да се вземат под внимание. Но от оспорваното решение става ясно, че приетите цифри в неговите съображения 68 и 113, че пазарните дялове единствено на предприятието Corgus, който е част от всичките договори за доставка на британския пазар, както на общностния пазар са били доста по-високи от праговете фиксирани в съобщението от 1997 г., било то 10 % от пазара приложими за вертикалните споразумения или 5 % приложими за хоризонталните приложения. По-нататък е безспорно, че въпросните договори не са договори с минимално отражение по смисъла на съобщението от 1997 г.

206. С оглед на упоменатото по-горе, трябва да се заключи, че Комисията с основание е счела в оспорваното решение, че договорите за доставка представляващи нарушението изтъкнато в член 2 от оспорваното решение са установени с абсолютна сигурност. Трябва също така да се напомни, че допълнителните доказателства дадени от Комисията потвърждават тезата Ж според която договорите се вписват в обща политика далеч по-широка и накръняваща пазара на стандартни резбовани тръби ОСТГ.

Относно намаляване размера на глобата

Относно правилата, които се спазват при изчисляване на глобата

Аргументи на страните

207. Първоначално, Mannesmann упреква Комисията, че не е приложила коректно правилата относно определяне на размера на глобите по-специално на общите правила за изчисление на глобите наложени на основание на член 15, параграф 2 от

Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ 1998 г., С 9, стр. 3, по-долу „основни правила за изчисляване на глобите”), и на съобщението за сътрудничество. Тя се позовава също така на предишната практика в областта на решенията на Комисията, която е създавала законно доверие по отношение на метода на изчисляване и нивото на наложените от Комисията глоби.

208. В своята писмена реплика ищецът добавя, че оспорваното решение не се позовава изрично на посочените по-горе правила, и по-нататък не изпълнява изискванията за мотивация произтичащи от 253 ЕО. В действителност, според Mannesmann, упоменатите общи правила не са приложими в случая и Комисията би трябвало да се съобрази с предишната си практика и да определи глобата въз основа на оборота реализиран от Mannesmann на въпросния пазар. Комисията не може да се отклони от тази предишна практика, без да посочи мотивите за това в своето решение. От друга страна, ако би трябвало да се приеме, че Комисията е приложила общите правила за изчисляване на глобите, Mannesmann счита, че член 253 ЕО във всички случаи не е бил спазен. В действителност, в такъв случай, Комисията би трябвало в своето решение да отбележи, доказателствата въз основа на които определя размера на глобата (Решение Ciment, точка 42, точки 4725 и последващите; Решение по дело Maug-Melnhof/Комисия Т-347/94 от 14 май 1998 г., Recueil стр. II-1751, точка 283).

209. Комисията отвърща, че аргументът на ищеца използван за първи път в писмената му реплика се отнася до претенции за нарушение на своята предишна практика по отношение на общите правила за изчисляване на глобите. Това представлява нов довод, тъй като Mannesmann първоначално е основал своята аргументация върху нарушението на упоменатите общи правила. Този довод би бил недопустим на основание на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник. По отношение на мотивацията на оспорваното решение, Комисията счита, че тя е съобразена с изискванията развити от Съда в Решение по дело Cascades/Комисия С-279/98 Р от 16 ноември 2000 г., Recueil стр. I-9693, точки 44 и последващите. Комисията в действителност се е произнесла относно сериозността на нарушението (съображения 159-165 от оспорваното решение), неговата продължителност (съображение 166 от оспорваното решение), а също така и относно съществуването на смекчаващи вината обстоятелства (съображение 169 от оспорваното решение) и относно приложението на съобщението за сътрудничество (съображение 174 от оспорваното решение). Накрая, оспорваното решение е било съобразено с общите правила за изчисление на глобите.

Преценка на Съда

210. Първоначално, следва да се отбележи, че в рамките на иск за анулиране доводът, основаващ се на липса или не достатъчна мотивация на общностен акт представлява довод от сферата на обществения ред и трябва да се разглежда служебно от общностния съдия и следователно може да бъде използван от страните във всички стадии на процедурата (вж., в това отношение, Решение по съединени дела Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия Т-45/98 и Т-47/98 от 13 декември 2001 г., Recueil стр. II-3757, точка 125). Следователно, обстоятелството, според което доводът, основаващ се на погрешна мотивация при изчисляване на глобите е бил повдигнат за първи път в писмената реплика не може да има за последствие отказ на Съда да го разгледа по същество.

211. В това отношение съгласно трайна практика на Съда изискването за мотивация трябва да се преценява с оглед конкретните обстоятелства, включително съдържанието на акта, естеството на използваните мотиви и интереса, който адресатите или други засегнати директно и индивидуално лица от акта, могат да имат за получаване на обяснения (Решения на Съда *Belgique/Комисия С-56/93* от 29 февруари 1996 г., *Rescueil* стр. I-723, точка 86, и *Комисията/Sytraval и Brink's France*, точка 126, точка 63). Не се изисква мотивацията да включва всички фактически и правни елементи, дотолкова доколкото въпросът е да се знае дали мотивацията на един акт отговаря на изискванията на член 253 ЕО и трябва да се преценява в светлината не само на неговото съдържание, но и на неговия контекст, а също така и на съвкупността на юридически норми, които регулират въпросната материя (Решение *Petrotub и Republica/Съвет*, точка 72, точка 81).

212. От друга страна, ако Комисията има свобода за преценка при определяне размера на глобите (Решение по дело *Martinelli/Комисия Т-150/89* от 6 април 1995 г., *Rescueil* стр. II-1165, точка 59, и по-специално Решение по дело *Deutsche Bahn/Комисия Т-229/94* от 21 октомври 1997 г., *Rescueil* стр. II-1689, точка 127). Следователно тя не може да се отклонява от правилата, които сама си е наложила (Решение *Hercules Chemicals/Комисия*, точка 44, точка 53, потвърдено по жалба от Решение по дело *Hercules Chemicals/Комисия С-51/92 Р* от 8 юли 1999 г., *Rescueil* стр. I-4235 и цитираната съдебна практика). Така, Комисията трябва задължително да взема под внимание основните правила за изчисляване на глобите, включително тези които са задължителни.

213. В настоящия случай, от прочита на съображения 156 - 175 от оспорваното решение, става ясно, че Комисията е приложила предвидения начин за изчисление, според основните правила, така както е била длъжна да го стори съгласно съдебната практика, цитирана в по-горната точка. При тези условия, трябва да считаме, че липсата на изрично позоваване на основните правила за изчисляване на глобите в оспорваното решение не би могло да накърни последното и не представлява липса на мотивация. В действителност, подобно позоваване би послужило единствено за потвърждаване на едно обстоятелство, което е било очевидно за *Mannesmann* при всички случаи с оглед на юридическия контекст описан по-горе.

214. Следователно, доводът основаващ се на липса на мотивация, следва да бъде отхвърлен.

215. По отношение на довода на *Mannesmann*, основаващ се на предишната практика на Комисията и на законното доверие, което следва от това, трябва да приемем, че той е допустим, след като е бил изложен дори в кратка форма в исковата молба и по-точно в точка 74 на последната в рамките на аргументацията му относно въпроса за тежестта на нарушението. По-нататък, аргументацията по този повод в репликата, трябва да се счита като развитие на упоменатия довод.

216. Следователно, трябва да се напомни, че по отношение на въпросната аргументация, че като се има предвид полето за преценка дадено от Регламент № 17 на Комисията (вж., в това отношение, точка 212 по-горе), включването от последната на нов метод на изчисление на размера на глобите може да доведе в

някои случаи до повишаване на нивото на глобите без разбира се, да се надвиши максималния предел фиксиран от същия регламент, и това не може да се счита като утежняване с обратно действие на глобите, такива каквито са юридически предвидени от член 15, параграф 2 от Регламент № 17 (вж., въпреки, че в момента се обжалва Решение по дело LR AF 1998/Комисия Т-23/99 от 20 март 2002 г., Recueil стр. II-1705, точка 235).

217. Следователно е без значение да се отбележи, че изчисляването на размера на глобите според изложения метод в общите правила за изчисление може да доведе Комисията да наложи по-високи глоби, отколкото в предишната Ж практика, включително дотолкова доколкото не е взето под внимание разликата в обема на предприятията. В действителност Комисията има поле за преценка при определяне размера на глобите с цел да ориентира поведението на предприятията в смисъл да спазват правилата на конкуренцията (вж. точка 212 по-горе и решение по дело Van Megen Sports/Комисия Т-49/95 от 11 декември 1996 г., Recueil стр. II-1799, точка 53). От друга страна, фактът, че Комисията е прилагала в миналото глоби от известна величина за някои типове нарушения не може да я лиши от възможността да повдигне това ниво в рамките предвидени от Регламент № 17, и ако е необходимо, за да въведе в действие политиката на Общността в областта на конкуренцията (Решение Musique diffusion française e.a./Комисия, точка 96, точка 109; Решения по дело Solvay/Комисия, Т-12/89 от 10 март 1992 г., Recueil стр. II-907, точка 309, и дело Europa Carton/Комисия, Т-304/94 от 14 май 1998 г., Recueil стр. II-869, точка 89). Ефикасното прилагане на правилата на Общността за конкуренцията изисква напротив Комисията да може във всеки един момент да адаптира нивото на глобите за нуждите на тази политика (решения Musique diffusion française e.a./Комисия, цитирано по-горе, точка 109, и LR AF 1998/Комисия, точка 216, точки 236 и 237).

218. От упоменатото по-горе следва, че Mannesmann не може да се позовава на предишни решения на Комисията, следователно този довод следва да се отхвърли.

Относно определяне на размера на наложената на ищеца глоба

219. Mannesmann по-нататък се спира на четири основни нарушения относно определянето размера на глобата, която му е наложена.

Относно тежестта на нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение

– Аргументи на страните

220. На първо място, ищецът оспорва преценката на Комисията относно сериозността на нарушението визирано в член 1 от оспорваното решение. Той напомня, че сериозността на дадено нарушение трябва да се изчислява с оглед на неговите отражения върху пазара (точка 1 А от общите правила за изчисление на глобите). Дори да се предположи, че въпросните нарушения могат да се считат като „много сериозни” по смисъла на тези правила, Mannesmann упреква Комисията, че е взела под внимание неговите отражения на пазара като ги е счела за утежняващи вината обстоятелства.

221. Ищецът счита, че вече е показал, че нарушенията визирани в членове 1 и 2 от оспорваното решение не са били извършени. Той иска намаляване на глобата, която му е наложена поне дотолкова доколкото Комисията е счела, че нарушението визирано в член 2 от оспорваното решение е имало за ефект накърняване на конкуренцията.

222. Когато е фиксирала размера на глобата, без да държи сметка за обема или оборота реализиран на въпросния пазар от всяка една от визираните предприятия, Комисията е надвишила правото си на преценка. Но принципа на пропорционалност изисква предприятията да не се третираат еднакво, а тяхното поведение да се санкционира с оглед личното им участие в нарушението. Едно правосъдие наречено „раздавателно“ трябва да бъде гарантирано на големите предприятия, както става ясно от тавана на глобите до 10 % от оборота предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

223. Комисията също така е действала отвъд пределите на правото си за преценка като е наложила отделна глоба за нарушението на Vallourec, след като Mannesmann е поел контрола на последната. Комисията трябвало да наложи една-единствена глоба на Mannesmann, като държи сметка за деянията на неговото дъщерно дружество Vallourec. След като не е направила това, Комисията е нарушила принципа за равно третиране и е превишила правомощията си.

224. Комисията поддържа, че споразумението, чиито предмет е да осигури спазване на националните пазари в рамките на клуба Европа - Япония, представлява поради самото си естество едно много тежко нарушение (съображение 161 от оспорваното решение).

225. Дотолкова доколкото нарушението визирано от член 2 не е довело до налагане на отделна глоба, упреците относно липса на антиконкурентен ефект на това нарушение са без значение.

226. От друга страна, Комисията изтъква, че Mannesmann, Vallourec и Dalmine трябва да се считат като големи предприятия (вж. Препоръка 96/280/ЕО на Комисията от 3 април 1996 г. относно определението за малките и средни предприятия (ОВ L 107, стр. 4). Абсолютната горна граница за глобите предвидени от Регламент № 17 не задължават Комисията да установи по време на изчисляване на базовия размер на една глоба една диференциация между големи предприятия.

227. Комисията напомня, че поемането на контрола на Vallourec от Mannesmann става през 1997 г. През целия период на нарушението двете предприятия са били независими едно от друго и Комисията следователно им е наложила две различни глоби. Ако Комисията трябваше да намали размера на глобите поради сливане на предприятия части от едно споразумение след разкриване на последното възпиращия ефект на глобите би се оказал много намален.

– Съображения на Съда

228. Следва да се отбележи първоначално, че съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, Комисията може да наложи глоби от 1000 EUR - 1 милион EUR, като последният размер трябва да бъде доведен до 10 % от оборота реализиран от

предишния отчетен период за всяко от предприятията участвали в нарушението. За да се определи размера вътре в тези граници, упоменатата разпоредба предписва вземането под внимание на сериозността и на продължителността на нарушението.

229. Но, противно на това, което поддържа Mannesmann, нито Регламент № 17, нито съдебната практика, нито общите правила за изчисляване на глоби не предвиждат глобите да бъдат директно свързани с обема на накърнения пазар, този фактор е само един от елементите, заедно с много други. Действително съгласно Регламент № 17, така както е тълкуван от съдебната практика, глобата наложена на едно предприятие за нарушение в областта на конкуренцията трябва да бъде пропорционална на нарушението преценено в неговата цялост, като се държи сметка *inter alia* и от сериозността на последната (вж., по-специално Решение по дело Tetra Pak/Комисия Т-83/91 от 6 октомври 1994 г., Recueil стр. II-755, точка 240, и по-специално Решение Deutsche Bahn/Комисия, точка 212, точка 127). Както Съдът е преценил в точка 120 от своето Решение Musique diffusion française e.a./Комисия, точка 96, е необходимо да се вземе под внимание, за да се прецени сериозността на едно нарушение на голям брой елементи, чиито характер и значение варират според типа нарушение и според конкретните обстоятелства на извършването му (вж., по-специално Решение Deutsche Bahn/Комисия, цитирано по-горе, точка 127).

230. От друга страна, трябва да се отбележи, че ако Комисията не се е позовала изрично на общите правила за изчисление на глобите в оспорваното решение, тя въпреки това е определила размера на адресатите на оспорваното решение глоби като е приложила метода за изчисление, който сама си е наложила (вж. точка 212 по-горе).

231. Но, както беше посочено по-горе ако Комисията разполага с поле за преценка, за да определи размера на глобите, трябва да се установи, че тя не може да се отклони от правилата, които сама си е създала (вж. точка 212 по-горе и цитираната съдебна практика). Така Комисията трябва ефективно да вземе под внимание основните правила като фиксира размера на глобите и се влияе от елементите, които е длъжна да вземе предвид. Въпреки това полето за преценка на Комисията и пределите, които тя е установила не предрешават при всички случаи въпроса и общостния съдия има пълната компетентност да се произнесе.

232. Следва да се отбележи, че в това отношение, че според точка 1 А от основните правила за изчисляване на глобите, „преценката на сериозността на нарушението, трябва да вземе под внимание самото естество на нарушението, както и конкретното му отражение на пазара, когато то може да се измери, а също така и географските размери на въпросния пазар”. Но в съображение 159 от оспорваното решение, Комисията отбелязва, че тя взема под внимание тези три критерии, за да определи сериозността на нарушението.

233. Въпреки това, Комисията се е позовала на съображение 161 от оспорваното решение, най-вече върху естеството на укоримото поведение на всички предприятия, за да даде своето заключение, според което нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение е „много сериозно”. В това отношение, тя се е позовала на сериозната антиконкурентна същност, която пречи на доброто функциониране на вътрешния пазар на споразумението за подялба на въпросните

пазари, явно незаконния характер на деянието, което води до атакуване устоите на създадената система за конкуренция. Комисията е взела също така под внимание в същия този съображение 161 фактът, че „четирите държави-членки, за които става дума представляват държави, в които е концентрирана почти цялата консумация на (тръби) OCTG и на (транспортни тръби) безшевни в Общността и това представлява един много разширен географски район”.

234. От друга страна, Комисията е установила в съображение 160 от оспорваното решение, че „конкретното отражение на нарушението върху пазара е било ограничено”, тъй като покрива два специфични продукта, а именно стандартните тръби OCTG и транспортните тръби „project”, които съставляват само 19 % от общностната консумация на тръби OCTG и на транспортни безшевни тръби, а също така и на заварени тръби, които могат да покриват една част от нуждите на безшевни тръби поради технологичния прогрес.

235. Така в съображение 162 от оспорваното решение, Комисията, след като е класирала това нарушение в категорията на „много тежките” нарушения въз основа на факторите изброени в съображение 161, е взела под внимание сравнително малката продажба на въпросните продукти от адресатите на оспорваното решение в четирите засегнати държави-членки (73 милиона EUR годишно). Това позоваване на размера на засегнатия пазар отговаря на преценката за ограничаване на нарушението на пазара в съображение 160 от оспорваното решение. Комисията следователно е решила да наложи размер в зависимост от сериозността на само 10 милиона EUR. Но, основните правила за изчисляване на глобите предвиждат един размер, „над 20 милиона (EUR)” за нарушение от тази категория.

236. Трябва да се прецени дали подходът на Комисията изложен по-горе е незаконосъобразен с оглед на аргументите изложени от Mannesmann.

237 Трябва първо да се разгледа аргумента на Mannesmann, основаващ се на претендираната липса на отражение на нарушението изложено в член 2 от оспорваното решение.

238. В това отношение, Комисията ясно е показала, както в съображение 164 от оспорваното решение, така и пред Съда, че тя не е наложила никаква допълнителна глоба на основа на това нарушение.

239. От своя страна, Съдът е счел в своето Решение JFE Engineering e.a./Комисия, точка 102, че като е отказала да вземе под внимание нарушението отбелязано в член 2 от оспорваното решение за фиксиране размера на наложената глоба на европейските производители, Комисията е нарушила принципа на Общността за равно третиране. Въпреки това, Комисията не е поискала Съда на ревизира в посока увеличение глобите наложени на европейските производители по дела T-44/00, T-48/00 и T-50/00, най-добрия начин да се поправи неравното третиране, което беше отбелязано е да се намали размера на глобата на всеки от японските ищци, вместо да се увеличава размера на глобата наложена на тримата европейски ищци (Решение JFE Engineering e.a./Комисия, точка 102, точки 574 - 579).

240. Установеното нарушение в член 2 от оспорваното решение не е било взето под внимание за изчисляване на глобата наложена на Mannesmann нито от Комисията,

ните от Съда, следователно аргументацията изтъкната от ищеца в това отношение се основава на неправилна преценка и трябва да бъде отхвърлена.

241. По отношение на аргументите на Mannesmann относно факта, че съгласно общите правила за изчисляване на глобите, Комисията следва да счита конкретните ефекти на едно нарушение на пазара за изчисляване на глобата, трябва да се установи, че този елемент действително е бил взет под внимание в оспорваното решение по отношение на нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение. Трябва да считаме, че намалението на размера фиксиран въз основа на сериозността на 50 % от минималната сума, която се взема обикновено в случай на „много сериозно“ нарушение отбелязана в точка 235 по-горе, отразява по адекватен начин това ограничено отражение.

242. В това отношение, трябва също така да се напомни, че глобите имат за цел да изпълнят превантивна функция в областта на конкуренцията (вж., в това отношение, точка 1 А, четвърта алинея от насоките). По този начин, като се вземе предвид големия размер на предприятията адресати на оспорваното решение, отбелязан в съображение 165 от оспорваното решение (вж. също така точки 243 и последващите по-долу), едно по-значително намаление на фиксирания размер в зависимост от сериозността на нарушението би могло да лиши глобите от техния възпиращ ефект.

243. По отношение на аргумента на Mannesmann, съгласно който Комисията не е в правото си да счита, че ефектите на нарушението предвидено в член 1 от оспорваното решение, върху въпросните пазари представлявали утежняващо вината обстоятелство, достатъчно е да се установи, че Комисията не е говорила за утежняващи вината обстоятелства в оспорваното решение. Следователно тази аргументация трябва да бъде отхвърлена.

244. По отношение на аргументацията на Mannesmann, според която Комисията следва да вземе под внимание размера на всяко предприятие индивидуално, а също така и размера на участието му в нарушението, когато фиксира размера на глобата, трябва да подчертаем първо, че упоменаването в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 на 10 % от световния оборот припомнен в точка 228 по-горе, има значение за изчисляване на горната граница на глобата, която може да бъде наложена от Комисията (вж. параграф 1 от общите правила за изчисление на глобите, а също така и решение *Musique diffusion française e.a./Комисия*, точка 96, точка 119) и не означава, че трябва да се съществува пропорционална връзка между размера на всяко предприятие и глобата, която му се налага (вж. също така точка 227 по-горе).

245. От друга страна, трябва да се отбележи, че точка 1 А, шеста алинея от общите правила за изчисляване на глобите приложима в случая (вж. точка 230 по-горе), предвижда възможността „да се променят в някои случаи размерите определени вътре във всяка от трите категории (на тежест) с цел да се вземе под внимание специфичното тегло и следователно реалното отражение на укоримото поведение на всяко от предприятията върху конкуренцията“. Според цитираната алинея този подход се прилага „когато съществува голяма разлика между размера на предприятията извършили нарушение от един тип“.

246. Въпреки това от използването на израза „в някои случаи” и от термина „включително” в общите правила за изчисляване на глоба се вижда, че едно разграничаване на базата на размера на предприятията не е етап от систематичното изчисляване, което комисията си е наложила, а възможност, която тя си е дала и която трябва да бъде използвана при необходимост. Трябва да припомним в този контекст, съдебната практика, според която Комисията разполага с право на преценка, което позволява да вземе или да не вземе под внимание някои елементи, когато фиксира размера на глобите, които тя налага, според конкретните обстоятелства в случая (вж., по-специално Определение на Съда SPO e.a./Комисия C-137/95 P от 25 март 1996 г., Recueil стр. I-1611, точка 54, и Решения по дело Ferriere Nord/Комисия, точка 108, точки 32 и 33; дело Limburgse Vinyl Maatschappij e.a./Комисия, C-238/99 P от 15 октомври 2002 г., съединени дела C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P до C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil стр. I-8375, точка 465; вж. по-специално Решение по дело KNP VT/Комисия, T-309/94 от 14 май 1998 г., Recueil стр. II-1007, точка 68).

247. Като се има предвид записаното в точка 1 А, шеста алинея от основните правила за изчисляване на глобите, цитирани по-горе, трябва да се установи, че Комисията си е запазила поле за преценка с цел индивидуализиране на глобите предвид размера на всяко предприятие. Така Комисията не е задължена при определяне на размера на глобите да се увери в случай, когато се налагат глоби на няколко предприятия замесени в едно и също нарушение, че крайния размер на глобите отразяват диференциация между предприятията по отношение на общия им оборот (вж., по-специално въпреки, че е в процес на обжалване Решения по дело LR AF 1998/Комисия, точка 216, точка 278, и дело от 19 март 2003 г., СМА CGM/Комисията, T-213/00 от 19 март 2003 г., Recueil стр. II-913, точка 385).

248. В случая, Комисията е посочила в съображение 165 от оспорваното решение, че всичките предприятия адресати на оспорваното решение са били големи, тъй че няма смисъл на това основание да се прави диференциация между размерите на глобите.

249. В това отношение, Комисията е посочила в своята писмена защита, без да е срещнала възражения от страна на Mannesmann, че последния не е малко или средно предприятие. В действителност препоръка 96/280, приложима в момента на приемане на оспорваното решение уточнява между другото, че предприятията трябва да имат по-малко от 250 души персонал и да имат или годишен оборот ненадвишаващ 40 милиона EUR, или годишна печалба ненадвишаваща 27 милиона EUR. В Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 г. относно определението на микропредприятия, както и на малки и средни предприятия (ОВ L 124, стр. 36), последните прагове са били ревизирани в посока повишение, за да бъдат фиксирани респективно на 50 милиона и 43 милиона EUR.

250. Ако Съдът не разполага с цифри относно броя на работниците и печалбата на Mannesmann, трябва да се установи, че оборотът на Mannesmann през 1998 г., е 2 321 милиона EUR (вж. съображение 13 от оспорваното решение), което означава, че той е повече от четиридесет пъти по-висок от предела предвиден в съответните препоръки на Комисията по отношение на този критерий. Следователно трябва да приемем, че на базата на информацията представени на Съда, Комисията не е

извършила грешка като е посочила в съображение 165 от оспорваното решение, че се касае за голямо предприятие.

251. По отношение на ролята изпълнявана от Mannesmann в нарушението, трябва да се отбележи, че участието му в споразумение за подялба на пазари се корени в ангажимента му да не продава въпросните продукти на други пазари. Всеки производител е поел същия ангажимент, а именно да не продава стандартни тръби OСТG и транспортни тръби на вътрешния пазар на всеки от другите членове на клуб Европа - Япония. Но, както беше казано в точка 233 по-горе, Комисията се е опирала основно на силно антиконкурентната същност на този ангажимент и по-нататък е определила „много сериозния” характер на нарушението установено в член 1 от оспорваното решение.

252. Дотолкова доколкото Mannesmann е единствения немски член на клуба Европа - Япония, трябва да се установи, че присъствието му е било достатъчно, за да разпростре географското приложно поле на антиконкурентното споразумение върху територията на една държава-членка на Общностите. От самия факт на ангажимента му да не продава тръби на пазарите на три други държави-членки засегнати от споразумението, Mannesmann също така е допринесъл да се намали настоящата или потенциалната конкуренция на тези други пазари. Чрез присъствието си на заседанията на упоменатия клуб, той е станал член или поне е накарал другите участници да повярват, че е станал член, по принцип на антиконкурентното споразумение, което е прието. Но от материалите по делото и най-вече от цифрите дадени в таблицата фигурираща в съображение 68 от оспорваното решение става ясно, че разпределението на пазарите предвидени от споразумението е било приложено на практика, поне в известна степен и че това нещо задължително се е отразило върху условията на конкуренцията съществуваща на общностните пазари. По-нататък, трябва да се установи, че участието на Mannesmann в нарушението е имало доста сериозно отражение на общностния пазар.

253. По този начин, след като Комисията е установила в оспорваното решение, че четирите японски предприятия, които то визира са били големи (вж. точка 248 по-горе) и като е взела предвид сравнително слабото отражение в глобален план на нарушението относно въпросните пазари (вж. точки 235 и 241 по-горе), аргументацията на Mannesmann не е достатъчна, за да докаже, че Комисията е надхвърлила пределите на своето право на преценка, след като не е приложила точка 1 А, шеста алинея от основните правила за изчисляване на глобите.

254. Накрая, по отношение на аргумента на Mannesmann, че две различни глоби са били наложени на него и на Vallourec въпреки сливането на дейностите им по производство на тръби през 1997 г. (вж. съображения 12 и 15 на оспорваното решение), следва да се отбележи по принцип, че физическото или юридическо лице, което е ръководело въпросното предприятие в момента, когато нарушението на правилата на Общността за конкуренция е било извършено, трябва да отговаря за деянието си, дори ако в деня на приемане на решението, което установява нарушението, ръководството на предприятието е било поверено на друго лице (решение Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 210, точка 57). Не е такъв случая, когато лицето под чието ръководство е вече поставено предприятието е декларирало, че приема да бъде отговорно за деянията, в които е

обвинен неговия предшественик (Решение Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, цитирано по-горе, точка 62).

255. В настоящия случай Mannesmann е юридическото лице, което е ръководело едно предприятие участвало в установеното в член 1 от оспорваното решение нарушение, през периода на това нарушение и че Vallourec е юридическото лице, което по същото време е ръководело друго предприятие независимо от първото, което е участвало в същото нарушение. Но от материалите по делото не личи Mannesmann, Vallourec или някои от техните филиали да са направи декларация за отговорност. При всички положения описаното в предишната точка правило не дава основание да се смята, че при обстоятелствата, когато деклараторът също участва в нарушението по независим начин, една-единствена глоба с размер по-малък от сумата на двете глоби наложени на независимите предприятия, трябва да бъде наложена на декларатора.

256. От упоменатото по-горе става ясно, че аргументите на Mannesmann не са достатъчни, за да оправдаят едно намаляване размера на глобата му по настоящата процедура.

Относно продължителността

– Аргументи на страните

257. Mannesmann оспорва преценката на Комисията относно продължителността на нарушението. Въпреки че сбирките на клуб Европа - Япония са започнали през 1977 г. и са прекратени през 1995 г. периодът на нарушенията се е простирал само върху пет години (от 1990 г. до 1995 г.), по причина на споразуменията за ограничаване на износа сключен между Комисията и японските власти (съображение 108 от оспорваното решение). Mannesmann обвинява Комисията, че не е взела под внимание продължаването на споразуменията за ограничаване до 31 декември 1990 г., на основание на споразумението от 28 декември 1989 г. между Комисията и Министерството на външната търговия и индустрията на Япония. От тук следва, според Mannesmann, че базовия размер на наложената му глоба фиксиран на 10 милиона EUR не е могъл да бъде увеличен с повече от 40 % (10 % годишно) поради продължителността на нарушението. Така продължителността на нарушението е оправдала единствено увеличение на базата с четири милиона EUR. Въпреки това Mannesmann иска от Съда да намали размера на глобата с 1 милион EUR.

258. Комисията отхвърля тези обвинения, които счита за неоснователни. И в действителност ищецът по никакъв начин не дава доказателство за твърдението си, че договорите за ограничаване сключени с японското правителство са имали продължителност до 31 декември 1990 г.

– Съображения на Съда

259. В съображение 108 от оспорваното решение Комисията е установила съществуването на нарушението от 1977 г., но че тя е приела да не го вземе под внимание поради съществуването на споразуменията за само ограничаване. Така в член 1 от оспорваното решение, тя е приела съществуването на нарушението до

1990 г. Следва да констатираме, че този подход представлява отстъпка направена от страна на Комисията на адресатите на оспорваното решение.

260. Освен това никоя от страните не е поддържала пред Съда, че трябва да се постави под въпрос тази отстъпка по настоящото дело. Следователно разглеждането от страна на Съда в рамките на настоящата процедура не трябва да се отнася за законността или необходимостта от упоменатата отстъпка, но единствено до въпроса да се разбере дали Комисията, която я е направила и отбелязала в мотивите на оспорваното решение правилно я е приложила по същество. Трябва да се припомни в това отношение, че Комисията следва да представи точни и адекватни доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че нарушението е било извършено, тъй като доказателствената тежест относно съществуването на нарушението и по-нататък и неговата продължителност пада върху нея (Решения по дело CRAM et Rheinzink/Комисия, 29/83 и 30/83 от 28 март 1984 г., Recueil стр. 1679, точка 20; съединени дела Ahlström Osakeyhtiö e.a./Комисия, така наречено „Pâte de bois II”, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85 до C-129/85 от 31 март 1993 г., Recueil стр. I-1307, точка 127; съединени SIV e.a./Комисия, T-68/89, T-77/89 и T-78/89 дела от 10 март 1992 г., Recueil стр. II-1403, точки 193-195, 198 - 202, 205 - 210, 220 - 232, 249 - 250 и 322 - 328, и дело Volkswagen/Комисия, T-62/98 от 6 юли 2000 г., Recueil стр. II-2707, точки 43 и 72).

261. По този начин отстъпката направена заради твърдението за спиране на споразуменията за ограничение, което е основен критерий, за да се прецени дали съществуването на нарушението трябва да се установи за 1990 г. Тъй като става дума за сключени споразумения в международен план между японското правителство представено от своето Министерство на индустрията и външната търговия и Общността, представена от Комисията, трябва да се установи, че последната би следвало да пази документацията потвърждаваща тази дата, на която упоменатите споразумения са приключени, съгласно принципа за добрата администрация. По-нататък тя е била в състояние да представи тази документация пред Съда. Въпреки това Комисията е заявила пред съда, че е търсила в архивите си, но че не е в състояние да представи документите потвърждаващи датата за прекратяване на тези споразумения.

262. Въпреки, че ищецът не може да прехвърли доказателствената тежест на ответника като се позовава на обстоятелствата, че не е в състояние да установи понятието доказателствена тежест не би могло да се приложи в полза на Комисията, в случая що се отнася за датата на прекратяване на международни споразумения, които тя е сключила. Необяснимата неспособност на Комисията да представи доказателствата относно обстоятелство, което директно я касае лишава Съда от възможността да взема решение по отношение на датата на преустановяване на упоменатите споразумения. Би било противно на принципа на добрата администрация на правосъдието, предприятията адресати на оспорваното решение да понесат последствията от тази невъзможност на Комисията, упоменатите предприятия за разлика от институцията ответник по никакъв начин не са могли да приведат липсващото доказателство.

263. При тези условия, трябва да се счита и то като изключение, че Комисията е била длъжна да представи доказателства за това прекратяване. Но трябва да се

установи, че Комисията не е представила доказателство за датата, на която тези споразумения за ограничаване са били прекратени и то нито в оспорваното решение, нито пред Съда.

264. При всички случаи японските ищци са представили доказателства, от които става ясно, че споразуменията за ограничение са престанали да действат на 31 декември 1990 г., поне от страна на Япония, нещо което потвърждава тезата на ищеца по настоящата процедура (Решение JFE Engineering e.a./Комисия, точка 102, точка 345). Трябва да се счита, че Съдът може в съединените дела, където страните са имали възможност да се запознаят с всичките дела да вземе под внимание служебно тези доказателства, които се намират в паралелните дела (вж., по-специално Решения по дело Nefarma и Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf/Комисия, T-113/89 от 13 декември 1990 г., Recueil стр. II-797, точка 1, и дело Prodifarma e.a./Комисия, T-116/89, Recueil стр. II-843, точка 1). Но в случая, Съдът следва да се произнесе в рамките на съединени дела за целите на съдебното заседание, които имат за предмет едно и също нарушение и по която всички ищци са се съгласили да се преразгледа размера на глобите, които са осъдени да платят. Така Съдът формално се е запознал с настоящото дело с доказателствата представени от четиримата японски ищци.

265. Освен това Mannesmann иска от Съда не само да отмени оспорваното решение по отношение на датата на началото на нарушението съдържаща се в неговия член 1 и по-нататък, продължителността на това нарушение, но да намали в рамките на компетентността дадена на Съда, съгласно член 229 ЕО, чрез член 17 от Регламент № 17, размера на глобата, за да се вземе предвид това намаляване на продължителността. Тази компетентност има за последицие факта, че Съда, когато преразглежда атакуван акт, като променя размера на наложената от Комисията глоби, трябва да вземе под внимание всички обстоятелства в случая (Решение Limburgse Vinyl Maatschappij e.a./Комисия, точка 246, точка 692). При тези обстоятелства, след като всички ищци са оспорили, факта че Комисията е приела нарушението считано от 1 януари 1990 г., не би било подходящо Съдът да преценява изолирано положението на всеки от ищите при обстоятелства, както е в случая, ограничавайки се до доказателствата, които те са избрали, за да защитават своята теза и като пропусне да вземе под внимание тези които другите ищци или Комисията биха могли да представят.

266. От друга страна, нито Mannesmann, а още по-малко Комисията са твърдели, че споразуменията за ограничаване са били в сила още през 1991 г.

267. При тези условия, трябва да се установи за целите на настоящата процедура, че споразуменията за ограничаване сключени между Комисията и японските власти са останали в сила до края на 1990 г.

268. От упоменатото по-горе става ясно, че с оглед на отстъпката направена от Комисията в оспорваното решение, продължителността на нарушението, отбелязана в член 1 от оспорваното решение, трябва да бъде намалена с една година. По този начин член 1 от оспорваното решение трябва да се отмени, дотолкова доколкото в него се предвижда съществуването на нарушението по отношение на Mannesmann преди 1 януари 1991 г.

269. По отношение на датата, когато нарушението е преустановено, трябва да се отбележи, че в заседанието в отговор на въпрос зададен от Съда, Комисията е уточнила, че в оспорваното решение 1995 г. не е взета под внимание при изчисляване на глобите. Mannesmann не е оспорил пред Съда тази преценка за края на нарушението.

270. От упоменатото по-горе следва, че за продължителност на нарушението отбелязано в член 1 от оспорваното решение, трябва да се приеме четири години, или 1 януари 1991 г. – 1 януари 1995 г. Следователно трябва да се намали размера на наложената на Mannesmann глоба, отчитайки упоменатия по-горе период.

Относно претенциите за смекчаващи вината обстоятелства

– Аргументи на страните

271. Mannesmann упреква Комисията, че не е взела под внимание известен брой смекчаващи вината обстоятелства, които биха оправдали едно намаление на размера на глобата. Въпреки, че Комисията е приела като смекчаващо вината обстоятелство кризисната ситуация в металургичната индустрия и по този начин е намалила размера на глобата с 10 %. Въпреки това, други обстоятелства биха оправдали едно по-голямо намаление на глобата. Mannesmann по-специално се позовава на факта, че визираното в член 1 от оспорваното решение споразумение е останало без последствия. От друга страна, той напомня, че е преустановил укоримото си поведение още при първите намеси на Комисията. И накрая, Mannesmann отбелязва, че е сътрудничил в рамките на разследването водено от Комисията.

272. Комисията отхвърля тези твърдения. Тя смята, че аргументът за липса на въздействие на въпросното споразумение може най-много да се приложи за договора за доставка сключен от ищеца с Cogus, за който става дума в член 2 от оспорваното решение. Дотолкова доколкото никаква глоба не е наложена на основание на този член, въпросът за смекчаващите вината обстоятелства е несъстоятелен. Освен това, твърденията на Mannesmann за сътрудничество не са достатъчно обосновани.

– Съображения на Съда

273. Трябва да се напомним първоначално, че в случая, Комисията е дала намаление от 10 % от размера на глобата именно като смекчаващо вината обстоятелство, по причина на кризисната ситуация в металургичната индустрия към момента на настъпване на обстоятелствата.

274. Трябва да се напомни по-нататък, че Комисията трябва да се съобрази със своите собствени правила за определяне размера на глобите. Въпреки това в тези правила не е отбелязано, че за да пресмята глобите, Комисията трябва при всички случаи да вземе под внимание отделно всички смекчаващи вината обстоятелства, така както те са изброени в точка 3 на правилата. В действителност упоменатата точка 3, назована „смекчаващи вината обстоятелства”, предвижда „намаление на базовия размер за смекчаващи вината обстоятелства, такива каквито са например: (...)”. Трябва да се приеме, че ако изброените обстоятелства в списъка на точка 3 от

общите правила са тези, които могат да бъдат взети под внимание от Комисията в определен случай, тя не е задължена да дава допълнително намаление на това основание автоматично, след като едно предприятие представя доказателства, от които да става ясно, че съществуват едно от тези обстоятелства. В действителност, адекватния характер на евентуално намаление на глобата на основание на смекчаващи вината обстоятелства, трябва да се преценява от глобална гледна точка като се вземат предвид всички обстоятелства в случая.

275. Трябва да се напомни в действителност, че в този контекст предишната практика за приемане на общи правила, според която Комисията разполага с право на преценка и позволява да вземе под внимание или не някои елементи, когато определя размера на глобите, които тя налага в зависимост от конкретните обстоятелства по случая (вж., по-специално Определение SPO е.а./Комисия, точка 246, точка 54, и Решения Ferriere Nord/Комисия, точка 246, точки 32 и 33, и Limburgse Vinyl Maatschappij е.а./Комисия, точка 246, точка 465; вж. също така, по-специално решение KNP BT/Комисия, точка 246, точка 68). Така при липса на изрично задължение в по отношение на смекчаващите вината обстоятелства, които трябва да се вземат под внимание следва да се приеме, че Комисията е запазила известно поле за преценка, за да прецени в глобален план значението на евентуално намаление на глобите на основание на смекчаващи вината обстоятелства.

276. При всички обстоятелства, трябва да се отбележи, по отношение на аргументацията на Mannesmann, според която споразумението за подялба на пазари визирано в член 1 от оспорваното решение е останало без последствия, че съгласно това, което е било присъдено по-горе, това не може да бъде прието. За сметка на това подялбата на пазарите предвидена от въпросното споразумение е била осъществена на практика или поне в известна степен и това задължително е имало реално отражение върху условията на конкуренция съществуваща на общностните пазари (вж. точки 251 и последващите по-горе). От друга страна, трябва да припомним в това отношение, че фиксирането на размер в зависимост от сериозността на нарушението на 50 % от минималната сума, което обикновено се приема при „много сериозни”, нарушения отбелязано в точка 235 по-горе, отразява подходящо факта признат от самата Комисия, че това влияние е било ограничено (вж. също така точка 241 по-горе).

277. Второто тире на точка 3 от основните правила следва да се тълкува в смисъл, че Комисията е задължена да признае съществуването на смекчаващи вината обстоятелства от факта на липса на въвеждане в действие на едно споразумение само в случай ако предприятието, което се позовава на това обстоятелство може ясно да докаже, че то се е противопоставило на въвеждането в действие на това споразумение до степен да е нарушило самото му действие и че не се е присъединило към споразумение, което по този начин е подтикнало други предприятия да въведат в действие въпросното споразумение. В действителност фактът, че едно предприятие тогава когато участва в съвещание със своите конкуренти за подялба на пазари и този факт е установен, последното не се е държало на пазара по начин отговарящ на договорката със своите конкуренти не представлява елемент, който следва да бъде взет под внимание като смекчаващи вината обстоятелства по време на определяне на глобата (Решение по дело SCA Holding/Комисия T-327/94 от 14 май 1998 г., Recueil стр. II-1373, точка 142).

278. Както отбеляза Съда в своето решение *Ciment*, точка 42 (точка 1389), едно предприятие, което не се дистанцира от резултатите на съвещание, на което е участвало по принцип носи, „пълната отговорност поради участието си в споразумение”. Би било много изгодно за предприятията да намаляват риска от плащане на тежки глоби ако можеха да се възползват от незаконно споразумение и след това да имат намаление на глобата с мотива, че са изпълнявали ограничена роля в осъществяването на нарушението, докато тяхното поведение е довело други предприятия да се държат по начин, по който биха навредили на конкуренцията.

279. От упоменатото по-горе следва, че дори да се предположи, че *Mannesmann* и някой от другите членове на клуба Европа - Япония не са спазили напълно споразумението за подялба на пазарите, това обстоятелство не оправдава приложението на второто тире на точка 3 от общите правила за намаляване на глобата на основание на смекчаващи вината обстоятелства в случая.

280. По отношение на аргумента относно незабавното спиране на нарушението, трябва да се отбележи, че „спирането на нарушенията още при първите намеси на Комисията”, отбелязано в точка 3 от общите правила не може логично да представлява смекчаващи вината обстоятелства само ако съществуват причини да се предположи, че въпросните предприятия са били подтикнати да спрат антиконкурентната си дейност чрез въпросните намеси. В действителност става ясно, че целта на тази разпоредба е да окуражи предприятията да преустановят антиконкурентното си поведение веднага, след като Комисията започне да ги разследва.

281. От упоменатото по-горе следва по-специално че намаление на размера на глобата не може да се приложи на основание на точка 3 от общите правила относно намаляването на нарушението още след първите проверки, в случай, когато нарушението вече е прекратено преди датата на първите намеси на Комисията или в случай, когато едно твърдо решение да се сложи край е било взето от тези предприятия преди тази дата. В действителност ако е желателно предприятията да преустановят нарушенията си преди комисията да се намеси от текста на точка 3 от общите правила става ясно, че при ситуация, когато предприятията реагират позитивно на подобна намеса като преустановяват евентуалните си антиконкурентни поведения целта е да се създаде стимул, за да могат тези предприятия да имат подобна реакция. Приложението на тази разпоредба в полза на предприятие от страна на Комисията, която осъществява правото си на преценка или от Съда в рамките на своите пълни правомощия, би било изключително адекватно в ситуация, когато антиконкурентния характер на поведението не е толкова видим. Обратно, неговото приложение би било по-малко адекватно по принцип в ситуация, когато това поведение е наистина антиконкурентно и това е вече установено. Трябва да се установи в случая, че антиконкурентния характер на споразумението за подялба на пазарите санкционирано в член 1 от оспорваното решение не буди съмнение.

282. От друга страна, приложението на намаление в обстоятелствата описани в първото изречение на предишната точка би било двойна употреба, съгласно общите правила на продължителността на нарушението при изчисляване на глобите. Това вземане под внимание има за цел да санкционира по-сериозно предприятията, които нарушават правилата за конкуренция през дълъг период, отколкото тези

които извършват упоменатите нарушения през кратък период. Така намалението на глобата с мотива, че едно предприятие е преустановило укоримото си поведение преди първите проверки от страна на Комисията би имало за ефект да даде предимство на тези, които са извършвали краткосрочно нарушение за втори път.

283. Следва да се отбележи, че в случая, че в решението JFE Engineering е.а./Комисия, точка 102, Съдът е отчел с оглед на доводите и аргументите представени от ищите по тези дела, че нарушението може да им бъде вменено във вина след 1 януари 1994 г., след като не съществува никакво доказателство за сбирка на клуба Европа - Япония състояла се през октомври 1994 г. в Япония, съгласно практиката до този момент. Следователно нарушението вероятно е прекратено или е било в процес на прекратяване в момента, когато Комисията е започнала проверките на 1 и 2 декември 1994 г.

284. Следователно незаконното поведение съставляващо нарушението, визирано в член 1 от оспорваното решение не е продължило след датата на първите инспекции осъществени от Комисията, но този факт не оправдава намаление на глобата наложена на Mannesmann при конкретните обстоятелства.

285. Накрая по отношение на аргумента на Mannesmann, според който сътрудничеството му би трябвало да се вземе под внимание като смекчаващи вината обстоятелства то ще бъде разгледано в точки 307 и последващите по-долу в рамките на довод базиращ се на съобщението относно сътрудничеството.

286. С оглед на упоменатото по-горе и предвид факта, че Комисията вече е намалила глобите, за да вземе под внимание смекчаващите вината обстоятелства, които се основават на икономическата криза, съществуваща в сектора на стоманените тръби (вж. съображения 168 и 169 от оспорваното решение), следва да се отхвърлят всички доводи на Mannesmann, основаващи се на липса на допълнително намаление на основание на други смекчаващи вината обстоятелства.

Относно претенциите за сътрудничество на Mannesmann

– Аргументи на страните

287. Mannesmann претендира, че Комисията не се е съобразила със съобщението за сътрудничество. Той претендира, че Комисията е нарушила принципа за равно третиране спрямо него.

288. Първо той счита, че е бил обект на дискриминационно третиране по отношение на Vallourec. Също като последния той е отговорил на молбите за информация на Комисията. Той е оказал ценно сътрудничество на Комисията по време на разследването (съображения 62, 67, 72 и 170 от оспорваното решение), включително благодарение на декларациите на М. Becher. По същия начин, Mannesmann, също както и Vallourec, не е оспорил същността на фактите, които са му били вменени във вина (съображение 174 от оспорваното решение).

289. Той напомня, че Vallourec не е предоставил информации на Комисията по собствена инициатива, а е било първото предприятие, което е станало обект на проверки през септември 1996 г. Комисията е извършила проверки при

Mannesmann през април 1997 г., Ако е вярно, че хронологично първите информации с които Комисията е разполагала са идвали от Valloures, то това обстоятелство се дължи единствено на избора на Комисията за реда по който да извършва проверки у въпросните предприятия. Комисията не би могла от този избор да прави никакви степенувания на вината по отношение на предприятията, които разследва в случая Mannesmann.

290. Mannesmann отправя критики по отношение на третирането на Dalmine (съображение 172 от оспорваното решение). Въпреки, че Mannesmann е сътрудничил на разследването в степен сравнима с тези на Dalmine, Комисията е намалила с 20 % глобата наложена на последната. Комисията не би могла да оправдае това различно третиране с основанието, че Mannesmann е предявил иск срещу решението на Комисията на основание на член 11, параграф 5 от Регламент № 17. В действителност, Dalmine също е предявил подобен иск, отхвърлен като недопустим от Съда. Във всички случаи Комисията не може да извежда никакви последици от упражняването на законно право на обжалване.

291. Комисията уточнява, че е извършила проверка в помещенията на Mannesmann на 1 и 2 декември 1994 г. По-нататък, обвиненията относно дискриминационно третиране по отношение на Valloures са безпредметни.

292. Поведението на Valloures не би могло да бъде сравнено с това на Mannesmann. Valloures единственото предприятие, което е съобщило съществени доказателства относно съществуването и съдържанието на споразумението. Тези елементи са улеснили задачата на Комисията по отношение на констатиране на нарушенията. Valloures не е оспорил съдържанието на фактите. Като последици е получил 40 % намаление на глобата.

293. За сметка на това, Mannesmann не е сътрудничил на разследването. Декларациите на г-н Vechet са били извършени по повод проверка осъществена от Комисията в помещенията на Mannesmann, в отговор на въпроси, които са му били зададени. И по никакъв начин не са допринесли повече отколкото да потвърдят вече установени факти. По време на цялото разследване, Mannesmann е приел двусмислена позиция. Въпреки, че не е оспорил фактите, той не е взел ясна позиция (съображение 174 от оспорваното решение). От друга страна, той е отказал да даде някои сведения, които са му били поискани на основание на член 11, параграф 5 от Регламент № 17. По тези причини той не се е ползвал с намаление от 20 % на същото основание като Dalmine.

294. В това отношение, пасивната роля на едно предприятие не може да оправдае намаление на размера на глобата само на основание на съобщението за сътрудничество. За да се ползва с намаление на размера на глобата, се предполага, че едно предприятие информира Комисията, че няма намерение да оспорва фактите по същество, след като е получила достъп до обвиненията (вж. точка Г 2 от съобщението за сътрудничество и решение Maug Melnhof/Комисия, точка 208, точка 309).

– Съображения на Съда

295. Според трайната установена съдебна практика, Комисията не би могла в рамките на преценката на сътрудничеството осъществено от страна на предприятията да пренебрегне принципа за равно третиране, общ принцип на правото на Общността, който съгласно трайната практика на Съда е нарушен, когато еднакви ситуации се третират по различен начин или когато различни ситуации се третират по еднакъв начин, освен ако подобно третиране е обективно обосновано (Решение *Krupp Thyssen Stainless* и *Acciai speciali Terni*/Комисия, точка 210, точка 237 и цитираната съдебна практика).

296. Трябва също така да припомним, че за да се оправдае намалението на размера на една глоба на основание на сътрудничество, поведението на едно предприятие трябва да улеснява задачата на Комисията, която се състои в откриване и наказване на нарушенията на правилата на Общността за конкуренция (Решение *Maug-Melnhof*/Комисия, точка 208, точка 309 и цитираната съдебна практика).

297. Трябва да се напомни в случая, че декларациите на г-н Verluca, направени в качеството му на представител на Vallourec в отговор на въпросите зададени на последното дружество от страна на Комисията, са ключови доказателства по настоящото дело.

298. Разбира се, дотолкова доколкото предприятията дават на Комисията на същия стадий на процедурата и при аналогични ситуации подобни информации, които се отнасят до фактите, които са им вменени във вина, степените на сътрудничество трябва да бъдат считани като равни (вж., по-специално Решение *Krupp Thyssen Stainless* и *Acciai speciali Terni*/Комисия, точка 210, точки 243 и 245).

299. Въпреки това, ако въпросите дадени от Mannesmann, включително декларацията на г-н Becher упомената в съображение 63 от оспорваното решение, са били полезни на Комисията, те само потвърждават по по-непрецизен и неточен начин някои информации дадени от Vallourec посредством декларациите на г-н Verluca. По-специално г-н Verluca е разкрил, че всеки член на клуба Европа - Япония е бил длъжен да спазва националния пазар на всеки от другите членове на този клуб, като се уточнява, че офшорния пазарна Обединеното кралство е имал особен статут и е бил „полузащитен“. Той също така е уточнил, продължителността и начина на функциониране на споразумението относно защитата на пазарите.

300. Трябва да се установи, че г-н Verluca не се е задоволил да отговори на въпросите зададени от Комисията, по време на първата проверка при Vallourec през септември 1996 г. относно функционирането на клуба Европа - Япония и основните правила. В действителност, от декларациите на г-н Verluca, преценени в тяхната цялост става ясно едно желание за ефективно сътрудничество в рамките на анкетата водена от Комисията. г-н Becher за сметка на това е отбелязал, по отношение на основните правила единствено изключването на японските производители от европейските пазари и на европейските производители от японските пазари, без да даде повече подробности в тази насока.

301. Трябва да се счита, че ползата от декларацията на г-н Becher е ценна само, дотолкова доколкото тя съвпада в известна степен с тази на г-н Verluca, която Комисията вече е имала и следователно тази декларация не е улеснила задачата на

Комисията по значителен начин и от тука не е станала достатъчно основание за намаляване на глобата на основание на сътрудничество.

302. По-нататък, трябва да се счита, че информацията дадена на Комисията от Mannesmann преди изпращането на известие за нарушенията не са сравними с тези дадени от Vallourec. Във всички случаи тези информации не са достатъчни, за да оправдаят едно намаляване на размера на глобата на основание съобщението за сътрудничество.

303. По отношение на сравнението със сътрудничеството на Dalmine, на което се позовава Mannesmann, трябва да се отбележи, че за да получи намаление на размера на глобата на основание на неоспорване на фактите, съгласно точка Г 2 от съобщението за сътрудничество едно предприятие трябва изрично да информира Комисията, че няма намерение да оспорва естеството на фактите, след като се е запознала със съобщението за нарушенията (Решение Maug Melnhof/Комисия, точка 208, точка 309). При липса на такава изрична декларация, обикновената пасивност на едно предприятие не би могла да се счита като улесняваща задачата на Комисията, след като тя следва да установи съществуването на всички факти във финалното решение, без да може да се позове на декларацията на предприятието за тази цел.

304. Трябва да се отбележи, че Dalmine се е ползвал от намаление от 20 % точното защото е информирал Комисията, че няма да оспорва фактите по същество върху които тя е основала своите обвинения (съображения 172 и 173 от оспорваното решение). Обстоятелството отбелязано в съображение 5 от оспорваното решение, според което Dalmine е отказал да отговори на някои въпроси на Комисията преди изпращане на съобщението за нарушения не е от значение в настоящия контекст, след като става ясно от точка Г на съобщението за сътрудничество, че фактът, че се прави декларация за неоспорване по същество на фактите след изпращане на съобщението за нарушение оправдава едно автономно намаление на глобата, без оглед на поведението на предприятието преди въпросното съобщение.

305. За сметка на това Комисията е отбелязала в съображение 174 от оспорваното решение, че Mannesmann никога ясно не е изложил позицията си в това отношение. Ако Mannesmann подчертава, че не е оспорвал фактите представени в известие за нарушенията, той не претендира да е изрично информирал Комисията, че не ги оспорва по същество.

306. При тези условия трябва да се установи, че аргументацията на Mannesmann не може да оправдае приложението на второ тире на точка Г 2 от съобщението за сътрудничество с цел намаляване размера на наложената му глоба.

307. По отношение на аргументацията на Mannesmann, според която сътрудничеството му оправдава най-малкото намаление на размера на глобата на основание на смекчаващи вината обстоятелства съгласно точка 3 от общите правила следва да се напомни, така както е упоменато по-горе, че Комисията разполага с поле за преценка, по отношение на приложението на смекчаващите вината обстоятелства. Но точка 3, шесто тире от общите правила за изчисляване на глобите предвижда например, като смекчаващо вината обстоятелство „ефективно сътрудничество на предприятието по време на процедурата извън приложното поле

на съобщението (за сътрудничество)”. По-нататък, става въпрос в упоменатото шесто тире поне по отношение на хоризонталните споразумения визирани в упоменатото съобщение за сътрудничество, което е недостатъчно, за да оправдае едно намаление на основание на съобщението за сътрудничество.

308. Въпреки това, трябва да се напомни също така, че за да се оправдае намаление на размера на една глоба на основание на сътрудничество, поведението на дадено предприятие трябва да улеснява задачата на Комисията състояща се в констатиране и наказване на нарушенията на правилата на Общността за конкуренция (вж. точка 296 по-долу и цитираната съдебна практика). При тези условия трябва да сметем, че хипотезата предвидена в точка 3, шесто тире, от общите правила за изчисляване на глобите е една изключителна ситуация, по отношение на хоризонталните споразумения визирани от общите правила, тъй като трябва да става дума за „ефективно” сътрудничество, което е улеснило Комисията, но което не се покрива от съобщението за сътрудничество.

309. В случая, Mannesmann не е доказал, че неговото сътрудничество реално е улеснило задачата на Комисията състояща се в констатиране и наказване на нарушенията (вж. точки 297 - 306 по-горе). Така, няма никаква причина да считаме, че Комисията е надхвърлила предела на правото си за преценка, като не е дала намаление на размера на глобата, наложена на Mannesmann с основаниято, че последния е сътрудничил ефективно по време на анкетата по смисъла на точка 3, шесто тире от общите правила.

310. При всички случаи, Комисията отбелязва, че Mannesmann, далеч не е сътрудничил по време на разследването и дори е отказал да даде някои информации и това въпреки приемането на 15 май 1998 г., на решение на основание на член 11, параграф 5 от Регламент № 17, което го задължава да ги представи. Ако Mannesmann е внесъл жалба пред Съда целяща отмяна на това решение, която е била регистрирана под номер T-112/98, той не е дал молба в рамките на тази процедура, както би следвало да го стори, съгласно членове 242 ЕО и 243 ЕО. Постъпките на Mannesmann целящи оспорване на законността на решението от 15 май 1998 г. разбира се, са напълно законни и не биха могли да се считат, като липса на сътрудничество. Въпреки това следва да се установи, че Mannesmann не е имал право да поддържа своя отказ да даде въпросните информации при липса на временни мерки, спиращи приложението на решението от 15 май 1998 г. и че тези мерки са били произнесени в негова полза, като те дори не са били поискани, и той не е спазил задълженията си съгласно правото на Общността.

311. От друга страна, трябва да се отбележи, че ако Mannesmann е постигнал частично намаление на това решение, дотолкова доколкото Съдът със своето решение Mannesmannröhren-Werke/Комисия, точка 8 е анулирал някои въпроси, които са били обект на Решение от 15 май 1998 г., то от това решение става ясно, че по-голямата част от данните, които Mannesmann е отказал да представи са били поискани от Комисията по законен начин. Упоменатото решение по дело е било обект на обжалване пред Съда от страна на Mannesmann, като жалбата е регистрирана под номер C-190/01. Въпреки това, това дело е било зачеркнато от регистъра на Съда с Определение от 4 октомври 2001 г., Mannesmannröhren-Werke AG/Комисия, не публикуван в сборника. В това отношение от позоваването на този

Определение на член 69, параграф 5 от Процедурния правилник на Съда, в комбинация с член 122, алинея 3 от същия регламент става ясно, че Съдът е преценил, въпреки отбелязването на споразумение между страните в молбата за първоначално зачеркване на ищеца, че ищеца чисто и просто е оттеглил жалбата си и следователно трябва да понесе разноските свързани с нея.

312. Следователно от упоменатото определение става ясно, че решението Mannesmannröhren-Werke/Комисия, точка 8 е влязло в сила. Следва да се направи заключението, че поради незаконното поведение на Mannesmann, Комисията никога не е имала достатъчно данни, които тя по законен начин е искала в стадия на административната процедура. При тези обстоятелства не би могло да се счита, че поведението на Mannesmann в стадия на административната процедура преценено в неговата цялост може да се приеме като поведение на ефективно сътрудничество.

313. С оглед на упоменатото по-горе, доводите на Mannesmann, основаващи се на претендирано сътрудничество в стадия на административната процедура следва да се отхвърлят.

Относно изчислението на глобата

314. От упоменатото по-горе следва, че глобата наложена на Mannesmann трябва да се намали като се вземе предвид продължителността на нарушението, така както е отбелязано в член 1 от оспорваното решение по настоящото дело на четири вместо на пет години.

315. Методът за изчисляване на размера на глобите, възприет в рамките на общите правила е бил правилно приложен от Комисията и в случая Съдът счита при изпълняване на пълните си правомощия, че трябва да се приложи този метод също така с цел да се разгледа заключението извършено в предишната точка.

316. Така базовия размер на глобата е фиксиран на 10 милиона EUR, увеличени с 10 % от всяка година на нарушението, или общо 40 %, което води до общ размер от 14 милиона EUR. От тази сума следва да се извадят 10 % поради смекчаващите вината обстоятелства съгласно съображения 168 и 169 от оспорваното решение, за да се стигне до краен размер за Mannesmann от 12 600 000 EUR вместо 13 500 000 EUR.

По съдебните разноски

317. На основание на член 87, параграф 3 от Процедурния правилник, Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Тъй като в конкретния случай всяка от страните е загубила по едно от предявените основания, ищецът и Комисията следва да заплатят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Член 1, параграф 2 от Директива 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г. относно процедурата за приложение на член 81 ЕО (Дело IV/E-1/35.860-В – Безшевни стоманени тръби), се отменя в частта си, която признава съществуването на нарушението на тази разпоредба от страна на ищеца преди 1 януари 1991 г.

2) Размерът на наложената на ищеца глоба по член 4 от Решение 2003/382 се определя на 12 600 000 EUR.

3) Отхвърля жалбата в останалата и част.

4) Осъжда ищецът и Комисията да понесат направените от тях съдебни разноски.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юли 2004 година.

Подписи